TERRORYZM

WYBÓR DOKUMENTÓW ŹRÓDŁOWYCH

GNIEWOMIR PIEŃKOWSKI

Gniewomir Pieńkowski

TERRORYZM
WYBÓR DOKUMENTÓW ŹRÓDŁOWYCH

Łódź 2015r.

Skład, redakcja i korekta techniczna: Wydawnictwo Locuples
Projekt okładki: Wydawnictwo Locuples

Niniejsza publikacja jest objęta ochroną prawa autorskiego. Uzyskany dostęp upoważnia wyłącznie do prywatnego użytku. Książka ani żadna jej część nie mogą być publikowane w całości ani w jakikolwiek inny sposób powielane bez zgody autora.

Copyright©: Wydawnictwo Locuples; Gniewomir Pieńkowski

ISBN: 978-83-65297-46-4

Łódź 2015r.

Spis treści

Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu, sporządzona w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r. [27.01.1977].....11

Oświadczenie rządowe z dnia 22 marca 1996 r. w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r. [27.01.1996].....16

Wspólne działanie z dnia 15 października 1996 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej dotyczące utworzenia i utrzymywania spisu na temat szczególnych uprawnień antyterrorystycznych, umiejętności i wiedzy specjalistycznej ułatwiających współpracę antyterrorystyczną między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej [15.10.1996].....23

Wspólne działanie z dnia 3 grudnia 1998 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie prania brudnych pieniędzy, identyfikacji, wykrywania, zamrażania, zajmowania i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa [03.12.1998].....26

Międzynarodowa Konwencja o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1999 r. [09.12.1999].....32

Ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu [16.11.2000].....45

Umowa podpisana w Warszawie dnia 11 lipca 2001 r. między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i innych rodzajów przestępstw [11.07.2001].....76

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu [27.12.2001].....82

Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu [27.12.2001].....98

Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zwalczania terroryzmu [27.12.2001].....105

Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie [27.05.2002].....111

Wspólne stanowisko rady z dnia 27 maja 2002 r. dotyczące środków ograniczających przeciwko Osamie bin Ladenowi, członkom organizacji Al-Kaida i Talibom oraz innym osobom fizycznym, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom z nimi powiązanym oraz uchylające wspólne stanowiska 96/746/WPZiB, 1999/727/WPZiB, 2001/154/WPZiB i 2001/771/WPZiB [27.05.2002].....141

Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu [13.06.2002].....144

Decyzja Rady z dnia 28 listopada 2002 r. ustanawiająca mechanizm oceny systemów prawnych i ich stosowania na poziomie krajowym w walce z terroryzmem [28.11.2002].....153

Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Indii o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i międzynarodowego terroryzmu, podpisana w New Delhi dnia 17 lutego 2003 r. [17.02.2003].....158

Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Turcji o współpracy w zwalczaniu terroryzmu, przestępczości zorganizowanej i innej przestępczości, podpisana w Ankarze dnia 7 kwietnia 2003 r. [7.04.2003].....163

Oświadczenie rządowe z dnia 10 września 2004 r. w sprawie mocy obowiązującej Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r. [10.09.2004].....169

Komunikat Komisji do Rady i parlamentu Europejskiego Ustanawiający program ramowy „Bezpieczeństwo i ochrona wolności" na lata 2007-2013 [6.04.2005].....201

Międzynarodowa Konwencja w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r.[13.04.2005].....235

Konwencja Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi [16.05.2005].....248

Wniosek dotyczący decyzji Rady ustanawiającej program szczegółowy „Zapobieganie i zwalczanie przestępczości"na lata 2007-2013 Program ogólny „Bezpieczeństwo i ochrona wolności".....263

Decyzja Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych [20.09.2005].....265

Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu [26.10.2005].....270

Dyrektywa 2005/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów [26.10.2005].....323

Decyzja Rady 2006/631/WSiSW z dnia 24 lipca 2006 r. ustalająca datę rozpoczęcia stosowania niektórych przepisów decyzji 2005/211/WSiSW dotyczącej wprowadzenia kilku nowych funkcji do Systemu Informacyjnego Schengen, w tym związanych z walką z terroryzmem [24.07.2006].....345

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie udziału społeczeństwa obywatelskiego w walce z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem [23.12.2006].....347

2007/124/WE,Euratom: Decyzja Rady z dnia 12 lutego 2007 r. ustanawiająca na lata 2007–2013, jako część ogólnego programu w sprawie bezpieczeństwa i ochrony wolności, szczegółowy program Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami terroryzmu i innymi rodzajami ryzyka dla bezpieczeństwa [12.02.2007].....375

Zalecenie Rady z dnia 12 czerwca 2007 r. dotyczące wymiany informacji na temat porwań terrorystycznych [12.06.2007].....390

Oświadczenie rządowe z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie mocy obowiązującej Konwencji Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r [14.05.2008].....394

Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej [23.06.2008].....396

Decyzja Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej [23.06.2008].....421

Decyzja Rady 2008/617/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie usprawnienia współpracy pomiędzy specjalnymi jednostkami interwencyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej w sytuacjach kryzysowych [23.06.2008].....486

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie zapobiegania terroryzmowi i gwałtownej radykalizacji postaw [19.08.2008].....492

Decyzja Ramowa Rady 2008/919/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniająca decyzję ramową 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu [28.11.2008].....503

Opinia z inicjatywy własnej Komitetu Regionów "Zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w skuteczniejsze zwalczanie terroryzmu" [19.12.2008].....508

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2009 r. dla Rady wraz z projektemzalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie problemu tworzenia profili - zwłaszczaw oparciu o pochodzenie etniczne i rasę - w dziedzinie walki z terroryzmem, egzekwowaniaprawa, imigracji, ceł i kontroli granicznej [24.04.2009].....515

Decyzja Rady 2009/796/WSiSW z dnia 4 czerwca 2009 r. zmieniająca decyzję 2002/956/WSiSW ustanawiającą europejską sieć ochrony osób publicznych [04.06.2009].....526

USTAWA z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych innych ustaw [25.06.2009].....528

Decyzja Rady z dnia 21 września 2009 r. dotycząca podpisania w imieniu Unii Europejskiej i tymczasowego stosowania niektórych postanowień umowy między Unią Europejską a Islandią i Norwegią w sprawie stosowania niektórych przepisów decyzji Rady 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej, i decyzji Rady 2008/616/WSiSW w sprawie wdrożenia decyzji Rady 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej, w tym załącznika do tej decyzji [21.09.2009].....560

Oświadczenie rządowe z dnia 7 maja 2010 r. w sprawie mocy obowiązującej Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r. [07.05.2010].....574

2010/411/: Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 2010 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów [28.06.2010].....578

2010/412/: Decyzja Rady z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów [13.07.2010].....581

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1138/2010 z dnia 7 grudnia 2010 r. zmieniające po raz 140. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami [07.12.2010].....601

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1139/2010 z dnia 7 grudnia 2010 r. zmieniające po raz 141. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami[07.12.2010].....604

DECYZJA RADY 2010/799/WPZiB z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie wsparcia procesu budowy zaufania prowadzącego do utworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia - w ramach wdrażania strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia [12.12.2010].....608

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 98/2011 z dnia 3 lutego 2011 r. zmieniające po raz 144. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami [03.02.2011].....619

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania [14.12.2011].....622

Decyzja Rady w sprawie stanowiska Unii w ramach Wspólnego Komitetu UE-Stany Zjednoczone dotyczącego wzajemnego uznawania programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej i Partnerstwa celno-handlowego Stanów Zjednoczonych przeciwko terroryzmowi [06.06.2012]....634

Decyzja Rady 2012/422/WPZiB z dnia 23 lipca 2012 r. w sprawie wsparcia procesu prowadzącego do ustanowienia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowych i wszelkich innych rodzajów broni masowego rażenia [23.07.2012].....643

Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 26 września 2013 r. w sprawie zawieszania wypłaty środków gwarantowanych deponentom spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w przypadku, gdy środki zdeponowane na rachunku zostały zablokowane na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.....652

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Wspólnego sprawozdania Komisji i Departamentu Skarbu USA dotyczącego wartości danych dostarczonych w ramach Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów na podstawie art. 6 ust. 6 Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów [2013].....654

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju [11.03.2014].....676

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady NR 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych [03.04.2014].....699

Decyzja Rady (UE, Euratom) 2015/457 z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie uchylenia decyzji Rady 2007/124/WE, Euratom ustanawiającej na lata 2007–2013, jako część ogólnego programu w sprawie bezpieczeństwa i ochrony wolności, szczegółowy program Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami terroryzmu i innymi rodzajami ryzyka dla bezpieczeństwa[17.03.2015]....728

Decyzja Rady (WPZiB) 2015/521 z dnia 26 marca 2015 r. dotycząca aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2014/438/WPZiB [26.03.2015].....731

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/513 z dnia 26 marca 2015 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 790/2014[26.03.2015].....738

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/532 z dnia 30 marca 2015 r. zmieniające po raz 228. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida [30.03.2015].....745

Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady Budowanie zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju - Umożliwienie partnerom zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi [28.04.2015].....747

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno – Społecznego i Komitetu Regionów Europejska agenda bezpieczeństwa [28.04.2015].....763

Wstęp

Terroryzm stał się jednym z największych zagrożeń bezpieczeństwa narodów w XXI wieku. Nie jest już tylko zagrożeniem lokalnym, ale międzynarodowym. Organizacje terrorystyczne nie operują już tylko i wyłącznie w państwach, w których mają swoją siedzibę lub od lat prawadzą akcje terrorystyczne. W celu „zaistnienia" w międzynarodowych mediach, zastraszanie mieszkańców państw zachodnich, powoli coraz to bardziej wychodzą poza swoje tereny (Afryka, Azja – zwłaszcza Bliski Wschód), najczęściej kierując swoją uwagę na Stany Zjednoczone i państwa europejskie (zwłaszcza Unii Europejskiej).

W wyniku tych zmian mieszkańcy państw „Zachodu" nie mogą już powiedzieć: „Jesteśmy bezpieczni. Problem terroryzmu nas nie dotyczy!". Nawet w tych państwach, w których nie doszło do zamachów, ugrupowania terrorystyczne prowadzą nieprzerwaną infiltrację w poszukiwaniu luki w systemie bezpieczeństwa, umożliwiającej im nie tylko przeprowadzenie zamachu terrorystycznego, ale także pranie brudnych pieniędzy, zdobywanie nowych źródeł dochodów (np. ze sprzedaży narkotyków), albo też pozyskiwaniu nowych członków do swoich ugrupowań.

Terroryzm nie jest więc zagrożeniem, które obserwujemy i analizujemy jako widzowie na ekranach telewizorów, zachowując się tak jakbyśmy oglądali hollywoodzki film sensacyjny. Jest zagrożeniem realnym i do tego nieprzewidywalnym. Nawet przy zaangażowaniu najnowszych technologii informatycznych, wszystkich sił wyspecjalizowanych jednostek oraz czujności zwykłych mieszkańców państw, nie jest obecnie możliwe 100% wykrycie zagrożeń terrorystycznych.

W celu wykrycia jak największej ilości potencjalnych sprawców zamachów oraz zwalczania organizacji terrorystycznych opracowywane są liczne akty prawne, które mają ułatwić poszczególnym służbom i mieszkańcom państw, skuteczne odnajdywanie i przeciwdziałanie zagrożeniom terrorystycznym.

Tylko dzięki nieprzerwanemu aktualizowaniu przepisów prawnych, dostosowanych do panujących w danej chwili warunków, możliwe jest uniknięcie jak największej ilości z nich.

Zapraszam do zapoznania się z zawartymi w niniejszej publikacji aktami prawnymi dotyczącymi zjawiska terroryzmu, które zostały sporządzone przez polski rząd oraz międzynarodowe organizacje (m.in. Unię Europejską i Organizacje Narodów Zjednoczonych), dla których walka z terroryzmem stała się fundamentem zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom wszystkich państw na świecie. W zbiorze, w celu lepszego zrozumienia przez Czytelnika informacji zawartych w „głównych" dokumentach dotyczących terroryzmu oraz skali problemu, przedstawiono także dokumenty niezwiązane bezpośrednio ze zjawiskiem terroryzmu.

Zapraszam do lektury

EUROPEJSKA KONWENCJA
o zwalczaniu terroryzmu,
sporządzona w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r.

(Dz. U. z dnia 4 października 1996 r.)
W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do publicznej wiadomości:
W dniu 27 stycznia 1977 r. została sporządzona w Strasburgu Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu w następującym brzmieniu:
EUROPEJSKA KONWENCJA
o zwalczaniu terroryzmu
Państwa członkowskie Rady Europy, sygnatariusze niniejszej konwencji,
uznając, że celem Rady Europy jest osiąganie większej jedności jej członków;
świadome rosnącego zaniepokojenia wywołanego przez nasilające się przypadki terroryzmu;
w zamiarze podjęcia skutecznych działań w celu zapewnienia, by sprawcy takich aktów nie uniknęli ścigania i kary;
przekonane, że ekstradycja jest szczególnie skutecznym narzędziem osiągania tego celu;
uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1
Dla celów ekstradycji pomiędzy Umawiającymi się Państwami żadnego z następujących przestępstw nie uważa się za przestępstwo polityczne albo za pozostające w związku z przestępstwem politycznym, albo za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych:
a)przestępstwa, którego dotyczy Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze w dniu 16 grudnia 1970 r.;
b)przestępstwa, którego dotyczy Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu w dniu 23 września 1971 r.;
c)poważnego przestępstwa polegającego na zamachu na życie, integralność fizyczną lub wolność osób korzystających z ochrony międzynarodowej, w tym przedstawicieli dyplomatycznych;
d)przestępstwa polegającego na uprowadzeniu, wzięciu zakładników albo na poważnym bezprawnym zatrzymaniu;
e)przestępstwa polegającego na użyciu bomby, granatu, rakiety, automatycznej broni palnej albo bomby w formie listu lub paczki, jeżeli ich użycie zagraża osobom;
f)usiłowania popełnienia któregokolwiek z określonych powyżej przestępstw albo współudziału lub pomocnictwa osobie, która popełnia takie przestępstwo lub usiłuje je popełnić.

Artykuł 2
1.Dla celów ekstradycji pomiędzy Umawiającymi się Państwami, Umawiające się Państwo może nie uważać za przestępstwo polityczne albo za pozostające w związku z przestępstwem politycznym, albo za przestępstwo popełnione z pobudek

politycznych także poważnego przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub wolności osoby, polegającego na akcie przemocy innym niż określone w art. 1.
2.To samo dotyczy poważnych przestępstw przeciwko mieniu, innych niż określone w art. 1, jeżeli czyn sprowadził niebezpieczeństwo zbiorowe dla osób.
3.To samo dotyczy usiłowania popełnienia któregokolwiek z określonych powyżej przestępstw albo współudziału lub pomocnictwa osobie, która popełnia takie przestępstwo lub usiłuje je popełnić.

Artykuł 3
Przepisy umów ekstradycyjnych i porozumień, mających zastosowanie w stosunkach pomiędzy Umawiającymi się Stronami, w tym przepisy Europejskiej konwencji o ekstradycji, zmienia się w stosunku do tych Stron w stopniu, w jakim nie są one zgodne z niniejszą konwencją.

Artykuł 4
W rozumieniu niniejszej konwencji i w zakresie, w jakim przestępstwa określone w art. 1 i 2 nie zostały wymienione w wykazie przestępstw uzasadniających ekstradycję, zawartym w którejkolwiek z umów lub konwencji ekstradycyjnych istniejących pomiędzy Umawiającymi się Stronami, uznaje się je za przestępstwa ekstradycyjne.

Artykuł 5
Żadnego z postanowień niniejszej konwencji nie należy interpretować jako nakładającego obowiązek ekstradycji, jeżeli państwo wezwane ma uzasadnione podstawy przypuszczać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo określone w art. 1 lub 2 złożono w celu ścigania lub karania osoby ze względu na jej rasę, religię, narodowość lub poglądy polityczne albo że sytuacja takiej osoby może ulec pogorszeniu ze względu na którąkolwiek z tych okoliczności.

Artykuł 6
1.Każda z Umawiających się Stron powinna podjąć kroki, które okażą się konieczne, dla zapewnienia właściwości jej organów sądowych do rozpoznania sprawy o przestępstwo określone w art. 1 w przypadku, gdy podejrzany znajduje się na jej terytorium, a odmawia się wykonania wniosku o ekstradycję złożonego przez państwo, które swoją właściwość opiera na tej samej zasadzie, co prawo państwa wezwanego.
2.Niniejsza konwencja nie wyłącza właściwości któregokolwiek z państw, ustalonej zgodnie z jego prawem wewnętrznym.

Artykuł 7
Umawiające się Państwo, na którego terytorium ujęto osobę podejrzaną o popełnienie przestępstwa określonego w art. 1 i które otrzymało wniosek o ekstradycję w warunkach określonych w art. 6 ust. 1, jeżeli odmawia wykonania wniosku, bezwarunkowo i bezzwłocznie kieruje sprawę do właściwych organów ścigania. Organy te podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w sprawie o inne poważne przestępstwo, zgodnie z prawem tego państwa.

Artykuł 8
1.Umawiające się Państwa zobowiązują się do świadczenia sobie w możliwie najszerszym wymiarze wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, w związku z postępowaniem dotyczącym przestępstw określonych w art. 1 lub 2. Zastosowanie mają przepisy prawa państwa wezwanego dotyczące pomocy prawnej. Niemniej jednak nie można odmówić udzielenia pomocy prawnej wyłącznie na tej podstawie, że złożony wniosek dotyczy przestępstwa politycznego albo pozostającego w związku z przestępstwem politycznym, albo przestępstwa popełnionego z pobudek politycznych.
2.Żadnego z postanowień niniejszej konwencji nie należy interpretować jako nakładającego obowiązek udzielenia pomocy prawnej, jeżeli państwo wezwane ma uzasadnione podstawy przypuszczać, że wniosek o udzielenie pomocy prawnej w związku z przestępstwem określonym w art. 1 lub 2 złożono w celu ścigania lub karania osoby ze względu na jej rasę, religię, narodowość lub poglądy polityczne albo że sytuacja takiej osoby może ulec pogorszeniu ze względu na którąkolwiek z tych okoliczności.
3.Postanowienia umów i porozumień o pomocy prawnej w sprawach karnych, mających zastosowanie w stosunkach pomiędzy Umawiającymi się Stronami, w tym przepisy Europejskiej konwencji o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, zmienia się w stosunku do tych Stron w stopniu, w jakim nie są one zgodne z niniejszą konwencją.

Artykuł 9
1.Europejski Komitet Problematyki Przestępczości Rady Europy będzie na bieżąco informowany o stosowaniu niniejszej konwencji.
2.W miarę potrzeby ułatwi on polubowne rozwiązanie wszelkich trudności, jakie mogą powstać przy wykonywaniu niniejszej konwencji.

Artykuł 10
1.Wszelkie spory pomiędzy Umawiającymi się Stronami, dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, których nie uda się rozwiązać w sposób wskazany w art. 9 ust. 2, na wniosek jednej ze stron sporu poddaje się arbitrażowi. Każda ze stron wyznacza arbitra, a dwaj arbitrzy wybierają sędziego. Jeżeli strona nie wyznaczyła arbitra w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy w postępowaniu arbitrażowym, to na wniosek drugiej strony mianuje go Przewodniczący Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Jeżeli Przewodniczący jest obywatelem jednej ze stron sporu, jego obowiązki przejmuje Wiceprzewodniczący Trybunału; jeżeli jednak Wiceprzewodniczący jest także obywatelem jednej ze stron sporu - najstarszy stażem sędzia Trybunału, który nie jest obywatelem jednej ze stron sporu. Taki sam tryb postępowania stosuje się w przypadku, gdy arbitrzy nie mogą uzgodnić wyboru sędziego.
2.Komisja arbitrażowa ustala własny regulamin. Decyzje podejmuje większością głosów. Orzeczenia są ostateczne.

Artykuł 11
1.Konwencja jest otwarta do podpisu dla państw członkowskich Rady Europy. Podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2.Konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia.
3.W stosunku do państwa, które ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi konwencję w terminie późniejszym, wchodzi ona w życie po upływie trzech miesięcy od daty złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 12
1.Państwo w czasie podpisywania konwencji albo składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia może określić terytorium lub terytoria, do których niniejsza konwencja ma zastosowanie.
2.Państwo w czasie składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia albo w dowolnym terminie późniejszym, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może rozszerzyć stosowanie konwencji na inne terytorium lub terytoria określone w tym oświadczeniu, za którego stosunki międzynarodowe odpowiada i w którego imieniu może zaciągać zobowiązania.
3.Oświadczenie złożone zgodnie z przepisami ustępów poprzedzających, w stosunku do terytorium wskazanego w tym oświadczeniu, może być cofnięte poprzez notyfikację skierowaną do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Cofnięcie wywołuje skutek natychmiast lub w terminie wskazanym w notyfikacji.

Artykuł 13
1.Państwo w czasie podpisywania konwencji albo składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia może oświadczyć, że zastrzega sobie prawo odmowy ekstradycji w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uważa za przestępstwo polityczne, przestępstwo pozostające w związku z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych, pod warunkiem że przy ocenie charakteru przestępstwa weźmie pod uwagę wszelkie szczególnie poważne okoliczności sprawy, a zwłaszcza:
a)że sprowadziło ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia i wolności osób albo
b)że popełniono je na szkodę osób nie związanych z motywami, dla których je popełniono, albo
c)że popełniono je w sposób okrutny lub nieludzki.
2.Państwo może w całości lub częściowo wycofać zastrzeżenie, zgłoszone zgodnie z ustępem poprzedzającym, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, które wywołuje skutek od dnia jego złożenia.
3.Państwo, które zgłosiło zastrzeżenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, nie może żądać stosowania art. 1 przez inne państwo; może jednak, jeżeli zastrzeżenie było częściowe lub warunkowe, żądać stosowania tego artykułu w zakresie, w jakim samo się nim związało.

Artykuł 14
Umawiająca się Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję poprzez pisemne oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wypowiedzenie wywołuje skutek natychmiast lub w terminie wskazanym w notyfikacji.

Artykuł 15
Konwencja przestaje mieć zastosowanie względem Umawiającego się Państwa, które ją wypowie albo które przestaje być członkiem Rady Europy.

Artykuł 16
Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia Państwa członkowskie Rady o:
a)podpisaniu konwencji;
b)złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia;
c)dacie wejścia w życie konwencji, zgodnie z jej art. 11;
d)oświadczeniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z art. 12;
e)zastrzeżeniach zgłoszonych zgodnie z art. 13 ust. 1;
f)wycofaniu zastrzeżeń, dokonanym zgodnie z art. 13 ust. 2;
g)notyfikacjach otrzymanych zgodnie z art. 14 i dacie wywołania przez nie skutków;
h)zaprzestaniu stosowania konwencji, zgodnie z art. 15.
Na dowód powyższego niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.
Sporządzono w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu państwu sygnatariuszowi.
Po zapoznaniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:
-została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
-jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
-będzie niezmiennie zachowywana.
Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.
Dano w Warszawie dnia 13 grudnia 1995 r.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE
z dnia 22 marca 1996 r.
w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r.
(Dz. U. z dnia 4 października 1996 r.)

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 11 ustęp 1 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r., został złożony dnia 30 stycznia 1996 r. Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, jako depozytariuszowi tej konwencji, dokument ratyfikacji wymienionej konwencji przez Rzeczpospolitą Polską.
Zgodnie z artykułem 11 ustęp 3 konwencji wchodzi ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 maja 1996 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1.Zgodnie z artykułem 11 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie dnia 4 sierpnia 1978 r.
2.Następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:
Austria11 sierpnia 1977 r.
Belgia31 października 1985 r.
Cypr26 lutego 1979 r.
Republika Czeska15 kwietnia 1992 r.
Dania27 czerwca 1978 r.
Finlandia9 lutego 1990 r.
Francja21 września 1987 r.
Niemcy3 maja 1978 r.
Grecja4 sierpnia 1988 r.
Islandia11 lipca 1980 r.
Irlandia21 lutego 1989 r.
Włochy28 lutego 1986 r.
Liechtenstein13 czerwca 1979 r.
Luksemburg11 września 1981 r.
Holandia18 kwietnia 1985 r.
Norwegia10 stycznia 1980 r.
Portugalia14 grudnia 1981 r.
Republika Słowacka15 kwietnia 1992 r.
Hiszpania20 maja 1980 r.
Szwecja15 września 1977 r.
Szwajcaria19 maja 1983 r.
Turcja19 maja 1981 r.
Wielka Brytania24 lipca 1978 r.
3.Następujące państwa złożyły poniższe zastrzeżenia i oświadczenia:
BELGIA
Zastrzeżenie zgłoszone w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 31 października 1985 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Rząd belgijski, powołując się na art. 13 ust. 1 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, oświadcza, co następuje:
Belgia zastrzega prawo odmowy wydania za jakiekolwiek przestępstwo określone w art. 1, które uzna za przestępstwo polityczne, przestępstwo pozostające w związku z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Belgia zobowiązuje się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a zwłaszcza:
a)że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia lub wolności osób albo
b)że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo
c)że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub nieludzki.
CYPR
Zastrzeżenie i oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 26 lutego 1979 r. (oryginał w jęz. angielskim)
Składając dokument ratyfikacyjny, Stały Przedstawiciel oświadcza, że Republika Cypru zgłasza następujące zastrzeżenie, zgodnie z art. 13 ust. 1 konwencji:
"Rząd Republiki Cypru zastrzega prawo odmowy wydania w stosunku do jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uważa za przestępstwo polityczne";
oraz następujące oświadczenia:
"a)W związku z art. 7 konwencji oraz zgodnie z cypryjską ustawą z 1979 r. o rozszerzeniu właściwości sądów powszechnych w sprawach niektórych przestępstw o charakterze terrorystycznym (Extension of Jurisdiction of National Courts with respect to certain Terrorist Offences Law of 1979), uchwaloną przez Izbę Przedstawicieli Republiki Cypru w dniu 18 stycznia 1979 r., cypryjskie sądy powszechne mogą rozpoznawać sprawy osób podejrzanych o popełnienie przestępstw określonych w art. 1 konwencji.
b)w związku z tym Rząd Republiki Cypru pragnie ponadto powiadomić, że zastrzeżenia i oświadczenia zgłoszone w dniu 22 stycznia 1971 r. przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. pozostają w mocy."
DANIA
Oświadczenie i zastrzeżenie zgłoszone w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 27 czerwca 1978 r. (oryginał w jęz. francuskim)
1. Tymczasowo postanowień konwencji nie stosuje się do Wysp Owczych oraz Grenlandii.
2. Rząd duński, zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule, zastrzega sobie prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne.
FINLANDIA
Zastrzeżenie zawarte w dokumencie przyjęcia, złożonym w dniu 9 lutego 1990 r. (oryginał w jęz. angielskim)
Rząd Finlandii, zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule, zastrzega prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne.
FRANCJA

Oświadczenie zgłoszone w czasie podpisywania w dniu 27 stycznia 1977 r. (oryginał w jęz. francuskim)
Decydując się na podpisanie w dniu dzisiejszym Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, Rząd kierował się chęcią zamanifestowania swojej solidarności z innymi państwami europejskimi w zwalczaniu zagrożenia, które spowodowało - i nadal powoduje - liczne niewinne ofiary i które słusznie wywołuje wzburzenie opinii publicznej.
Podpisanie konwencji jest logicznym następstwem działań podejmowanych od wielu lat, które pozwoliły nam przy różnych okazjach na udoskonalenie przepisów prawa wewnętrznego, a także na ratyfikowanie konwencji haskiej i montrealskiej, dotyczących terroryzmu powietrznego.
Jest oczywiste, że skuteczność tej walki należy pogodzić z poszanowaniem podstawowych zasad naszego prawa karnego i naszej konstytucji, która stanowi w preambule, iż "Każda osoba prześladowana ze względu na jej działalność na rzecz wolności korzysta z prawa azylu na terytorium Republiki".
Jest także jasne, że solidarność, tak podkreślana w niniejszej konwencji Rady Europy, może zaistnieć wyłącznie pomiędzy państwami, które podzielają wspólne ideały wolności i demokracji.
Francja uzależnia zatem wykonywanie konwencji od pewnych warunków. Zgłosi ona, w chwili ratyfikowania, konieczne zastrzeżenia uwzględniające powyżej przedstawione obawy i zapewniające, że w żadnym przypadku nie zostaną zagrożone prawa człowieka.
Istnieje ponadto kwestia o wielkim znaczeniu dla Rządu: chodzi o sukces prac podjętych przez Dziewiątkę w tej samej dziedzinie w następstwie decyzji Rady Europy z dnia 13 lipca 1976 r. Pragniemy uniknąć ryzyka niezgodności pomiędzy tymi dwoma dokumentami; Rząd nie zamierza zatem ratyfikować konwencji przed zakończeniem prac nad dokumentem Dziewiątki.
Podejmowanie działań przeciwko przejawom terroryzmu nie zwalnia nas od zajmowania się problemem politycznym, to jest przyczynami terroryzmu. Pod wieloma względami, w rzeczywistości, prawdziwa walka z nimi jest walką o sprawiedliwy pokój, gwarantujący każdej osobie jej usprawiedliwione prawa.
Zastrzeżenie i oświadczenia zgłoszone w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 21 września 1987 r. (oryginał w jęz. francuskim).
Zastrzeżenie
Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że zastrzega sobie prawo odmowy wydania zgodnie z art. 13 ust. 1 konwencji.
Oświadczenia:
1. Francja pragnie przywołać, zgodnie z oświadczeniem złożonym w czasie podpisywania konwencji w dniu 27 stycznia 1977 r., że walkę z terroryzmem należy pogodzić z poszanowaniem podstawowych zasad naszego prawa karnego i naszej konstytucji, która stanowi w preambule, iż "każda osoba prześladowana ze względu na jej działalność na rzecz wolności korzysta z prawa azylu na terytorium Republiki", a także że wykonywanie Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu nie może powodować ograniczania prawa do azylu.
2. Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że będzie stosował postanowienia Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu wyłącznie do czynów popełnionych po jej wejściu w życie.

3. Zgodnie z art. 12 ust. 1 konwencji Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że postanowienia Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu mają zastosowanie do terytoriów departamentów europejskich i zamorskich Republiki Francuskiej.

GRECJA

Zastrzeżenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Grecji z dnia 5 września 1988 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 6 września 1988 r.1)(oryginał w jęz. francuskim)

Grecja oświadcza, na podstawie art. 13 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, że zastrzega sobie prawo, zgodnie z ustępem pierwszym tego artykułu, odmowy wydania za jakiekolwiek przestępstwo określone w art. 1 konwencji, jeżeli podejrzany o popełnienie przestępstwa został oskarżony ze względu na swoją działalność na rzecz wolności.

1)Treść listu:

"Panie Sekretarzu Generalny,

Jak Pan wie, w dniu 4 sierpnia 1988 r. Grecja złożyła dokument ratyfikacyjny Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r.

Jak zaznaczono wprost w dokumencie ratyfikacyjnym, wzmiankowana konwencja została zatwierdzona w Grecji przez ustawę nr 1789/1988, ogłoszoną w Dzienniku Ustaw Nr 133 z dnia 20 czerwca 1988 r. (część A). Otóż w art. 1 tej ustawy, której tekst oryginalny w jęz. greckim przedstawiam w załączeniu, po zwyczajowej formule zatwierdzenia konwencji następuje oświadczenie, że zatwierdzenie nastąpiło z następującym zastrzeżeniem Parlamentu:

«Grecja oświadcza, na podstawie art. 13 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, że zastrzega sobie prawo, zgodnie z ustępem pierwszym tego artykułu, odmowy wydania za jakiekolwiek przestępstwo określone w art. 1 konwencji, jeżeli podejrzany o popełnienie przestępstwa został oskarżony ze względu na swoją działalność na rzecz wolności».

Jest jasne, że wzmianka o ustawie nr 1789/1988, zarówno bezpośrednia, jak i ogólna, zawarta w naszym dokumencie ratyfikacyjnym, odnosi się do całego artykułu 1 tej ustawy, który stanowi jej najważniejszy przepis materialny, a także że w sposób oczywisty zawiera powyższe zastrzeżenie. Zastrzeżenie należy zatem traktować jako nieodłączną część dokumentu ratyfikacyjnego, tak jak stanowi ono integralną cześć wymienionej ustawy zatwierdzającej konwencję.

Niestety, na skutek błędu, zastrzeżenie to nie zostało w sposób jasny i szczególny zgłoszone jako takie Sekretariatowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego, jak wymaga tego zwykła praktyka w takich przypadkach.

Tak więc, w celu naprawy tego błędu, uzupełnienia i wyjaśnienia naszego dokumentu ratyfikacyjnego niniejszym przekazujemy Panu, jako depozytariuszowi konwencji, tekst powyżej przedstawionego zastrzeżenia, które wywoła skutek w dniu, w którym konwencja wejdzie w życie w stosunku do Grecji.

Przepraszając za ten błąd, proszę Pana, Panie Sekretarzu Generalny, o przyjęcie wyrazów najwyższego szacunku".

HOLANDIA

Zastrzeżenie i oświadczenie zawarte w dokumencie przyjęcia złożonym w dniu 18 kwietnia 1985 r. (oryginał w jęz. angielskim)

1. Królestwo Holandii przyjmie konwencję dla Królestwa w Europie.

2. W poszanowaniu art. 13 ust. 1 konwencji Królestwo Holandii zastrzega prawo odmowy wydania w odniesieniu do jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1 konwencji, łącznie z usiłowaniem popełnienia takiego przestępstwa i udziałem w jego popełnieniu, jeżeli uzna je za przestępstwo polityczne lub przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym.

ISLANDIA

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 11 lipca 1980 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Rząd Islandii, zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule, zastrzega prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

MALTA

Zastrzeżenia zawarte w liście Pierwszego Wicepremiera oraz Ministra Sprawiedliwości i Spraw Parlamentarnych Malty z dnia 5 listopada 1986 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie podpisywania konwencji w tym samym dniu (oryginał w jęz. angielskim)

-Rząd Republiki Malty podpisuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem postanowień konstytucji maltańskiej odnoszących się do ekstradycji za przestępstwa o charakterze politycznym; ponadto oświadcza, że zgodnie z art. 13art. 1 ust. 1 konwencji zastrzega prawo odmowy wydania za jakiekolwiek przestępstwo określone w

-Rząd Republiki Malty oświadcza ponadto, że nie uważa się za związany postanowieniami art. 2 i zastrzega prawo odmowy udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych, jeżeli władze maltańskie uznają czyn za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

NIEMCY

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Republiki Federalnej Niemiec z dnia 3 maja 1978 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 3 maja 1978 r. (oryginał w jęz. niemieckim)

Ze skutkiem na dzień, w którym konwencja wejdzie w życie w stosunku do Republiki Federalnej Niemiec, będzie ona także miała zastosowanie do Landu Berlina, z zastrzeżeniem praw, obowiązków i przepisów prawa Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki.

W szczególności obywateli Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki nie będzie można wydać bez zgody właściwego Komendanta Sektora.

NORWEGIA

Zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania konwencji w dniu 27 stycznia 1977 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Królestwo Norwegii oświadcza, że zastrzega, zgodnie z przepisem art. 13 ust. 1 konwencji, prawo odmowy wydania w odniesieniu do jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, jeżeli uzna je za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo popełnione z pobudek politycznych.

Królestwo Norwegii nie uważa się za związane postanowieniami art. 8 i zastrzega sobie prawo odmowy wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej w sprawach karnych w sprawie przestępstwa, które organy norweskie uznają za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo popełnione z pobudek politycznych.
Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 10 stycznia 1980 r. (oryginał w jęz. angielskim)2)
Norwegia oświadcza, że zastrzega sobie prawo odmowy wydania, a także udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uzna za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Norwegia zobowiązuje się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a w szczególności:
a)że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia lub wolności osób albo
b)że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo
c)że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub nieludzki.

2)Niniejsze zastrzeżenie zastępuje zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania konwencji.
PORTUGALIA
Zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania konwencji w dniu 27 stycznia 1977 r. (oryginał w jęz. francuskim)
Portugalia, jako państwo wezwane, nie uwzględni wniosku o ekstradycję, jeżeli przestępstwa zagrożone są karą śmierci w państwie wzywającym, zgodnie z art. 11 Europejskiej konwencji o ekstradycji, której Portugalia nie jest stroną.3)
Portugalia podpisuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem gwarancji i przepisów konstytucyjnych odnoszących się do zakazu wydawania z powodów politycznych.
Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 14 grudnia 1981 r. (oryginał w jęz. francuskim)
Jako państwo wezwane Portugalia nie uwzględni wniosku o ekstradycję, jeżeli przestępstwa zagrożone są w państwie wzywającym karą śmierci, karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem polegającym na dożywotnim pozbawieniu wolności.

3)Portugalia stała się stroną Europejskiej konwencji o ekstradycji od dnia 25 kwietnia 1990 r.
SZWAJCARIA
Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 19 maja 1983 r. (oryginał w jęz. francuskim)
Szwajcaria oświadcza, że zastrzega sobie prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uzna za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Szwajcaria zobowiązuje się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a w szczególności:
a)że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia lub wolności osób albo
b)że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo

c)że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub nieludzki.
SZWECJA
Zastrzeżenie zawarte w liście Ministra Spraw Zagranicznych Szwecji z dnia 11 lipca 1977 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 15 września 1977 r. (oryginał w jęz. angielskim)
Rząd szwedzki zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule zastrzega prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne.
WIELKA BRYTANIA
Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 24 lipca 1978 r. (oryginał w jęz. angielskim)
Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, po rozważeniu konwencji, niniejszym potwierdza ją i ratyfikuje w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, wysp Jersey, Guernsey i Man.
Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Wielkiej Brytanii z dnia 17 listopada 1988 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 21 listopada 1988 r. (oryginał w jęz. angielskim)
Mam zaszczyt poinformować, zgodnie z art. 12 ust. 2 konwencji, że Rząd Wielkiej Brytanii niniejszym rozszerza stosowanie tej konwencji na Gibraltar.
WŁOCHY
Zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania w dniu 27 stycznia 1977 r., a następnie potwierdzone w czasie składania dokumentów ratyfikacyjnych w dniu 28 lutego 1986 r. (oryginał w jęz. francuskim)
Włochy oświadczają, że zastrzegają sobie prawo odmowy wydania, a także udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznają za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Włochy zobowiązują się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a w szczególności:
a)że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, integralności fizycznej lub wolności osób albo
b)że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo
c)że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub z nienawiści.
4.Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami konwencji, oraz o innych zmianach można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Wspólne działanie

z dnia 15 października 1996 r.

przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej dotyczące utworzenia i utrzymywania spisu na temat szczególnych uprawnień antyterrorystycznych, umiejętności i wiedzy specjalistycznej ułatwiających współpracę antyterrorystyczną między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej

(96/610/WSiSW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. K.3 ust. 2 lit b),

uwzględniając inicjatywę Zjednoczonego Królestwa,

powołując się na to, że na podstawie art. K.1 ust. 9 Traktatu współpraca policyjna do celów zapobiegania terroryzmowi i jego zwalczania jest uważana za przedmiot wspólnego zainteresowania Państw Członkowskich,

a także mając na uwadze, co następuje:

w swej deklaracji w sprawie terroryzmu przyjętej w dniach 15 i 16 grudnia 1995 r. Rada Europejska oświadczyła, że w celu przeciwdziałania działalności terrorystycznej i jej skutecznego zwalczania zachodzi potrzeba dokładnego koordynowania działań między Państwami Członkowskimi;

Rada uważa, iż pomimo, że ma już miejsce rozległa i skuteczna współpraca między wszystkimi agencjami Państw Członkowskich odpowiedzialnymi za przeciwdziałanie terroryzmowi, to powinny one wciąż poszukiwać sposobów doskonalenia tej współpracy;

krajowe agencje antyterrorystyczne, w odpowiedzi na coraz to różne zagrożenia terrorystyczne, w obliczu których stoją Państwa Członkowskie, rozwinęły obszary szczególnych uprawnień, umiejętności i zasobów informacyjnych, które co do zasady powinny być udostępniane, na wniosek Państw Członkowskich, właściwym grupom we wszystkich innych Państwach Członkowskich, w takim zakresie i wówczas, gdy są im potrzebne;

utworzenie i utrzymanie spisu na temat tych obszarów szczególnych uprawnień, umiejętności i zasobów informacyjnych zapewniłoby szerszy i łatwiejszy dostęp do nich agencjom we wszystkich Państwach Członkowskich, wspomagając możliwości Państw Członkowskich w zakresie zwalczania terroryzmu;

spis, którego utworzenie przewiduje niniejsze wspólne działanie, nie jest pomyślany jako zastąpienie lub osłabienie jakichkolwiek już istniejących dwustronnych lub wielostronnych rozwiązań dotyczących współpracy w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, ani jako instrument wymiany informacji operacyjnych, ani też nie wymaga tworzenia żadnych nowych struktur w ramach Rady,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

1. Rada wyznacza niniejszym Zjednoczone Królestwo jako odpowiedzialne, w fazie wstępnej trwającej jeden rok, za kompletowanie, utrzymywanie i rozpowszechnianie spisu na temat szczególnych uprawnień antyterrorystycznych, umiejętności oraz ekspertyz, zwanego dalej "spisem". W okresie późniejszym zadanie to będzie objęte zakresem zobowiązań Państwa Członkowskiego pełniącego funkcję przewodniczącego.

2. Wyznaczone Państwo Członkowskie wyznacza konkretny urząd do zestawiania, utrzymywania i rozpowszechniania spisu, zwany dalej "zarządzającym spisem".

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przesyłają zarządzającemu spisem swoje części tekstu celem włączenia ich do spisu.

2. Zarządzający spisem zestawia treść spisu na podstawie części jego tekstu otrzymanych od Państw Członkowskich.

3. Przygotowując swoje części tekstu do spisu Państwa Członkowskie w pełnym zakresie uwzględniają zasady bezpieczeństwa i ochrony ustanowione przez każde z Państw Członkowskich.

4. Zarządzający spisem jest następnie odpowiedzialny za dokładne wprowadzanie do spisu wszelkich zmian i uzupełnień na podstawie dalszych informacji otrzymywanych od Państw Członkowskich oraz za zwracanie uwagi Państw Członkowskich na te zmiany i uzupełnienia.

5. Zarządzający spisem jest odpowiedzialny za prowadzenie statystyki na użytek spisu i przygotowanie dwa razy do roku sprawozdania dla Rady ze skuteczności funkcjonowania tego programu.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje do zamieszczenia w spisie wykaz wszelkich szczególnych uprawnień antyterrorystycznych, umiejętności oraz wiedzy fachowej, jakie rozwinęło i których udostępnienie wszystkim Państwom Członkowskim uważa za wskazane.

2. Uzyskane od Państw Członkowskich informacje, które mogłyby być najwygodniej sporządzane według wzoru uzgodnionego w ramach Rady, zawierają co najmniej dostatecznie dokładny opis każdego z poszczególnych uprawnień, umiejętności lub wiedzy fachowej, pozwalający właściwym agencjom w Państwach Członkowskich na dokonanie uzasadnionej oceny ich potencjalnej przydatności w wykonywaniu przez nie swych obowiązków związanych z walką z terroryzmem. Informacje wskazują także dokładnie szybki i bezpośredni sposób nawiązywania odpowiednich kontaktów, wraz z podaniem placówki oferującej dane kompetencje, umiejętności lub zasoby wiedzy, albo centralnego punktu kontaktowego w danym Państwie Członkowskim.

3. Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za aktualizowanie, jeżeli jest to konieczne, szczegółów dotyczących sposobu kontaktowania się.

4. Państwa Członkowskie mogą w każdym czasie dostarczać dodatkowe dane do wprowadzenia do spisu, albo poprosić o wycofanie zapisów ze spisu.

5. Żadne dane osobowe, poza nazwiskami osób kontaktowych i szczegółami dotyczącymi kontaktów wymaganych dla funkcjonowania programu, nie są zamieszczane w spisie.

Artykuł 4

1. Każde Państwo Członkowskie posiada kopię spisu. Każda z odpowiednich agencji w Państwie Członkowskim, która życzy sobie skorzystać z poszczególnych uprawnień wymienionych w spisie, zwraca się do właściwego punktu kontaktowego Państwie Członkowskim, które zamieściło stosowną informację.

2. Państwo Członkowskie, które przekazało do spisu informacje na temat uprawnień, umiejętności lub zasobów informacyjnych, może w konkretnym przypadku uchylić się od ich udostępnienia, jeżeli wymagają tego okoliczności.

3. Państwa Członkowskie uzgadniają, że nawiązując kontakt przy wykorzystaniu spisu, notyfikują zarządzającemu spisem podstawowe szczegóły ustalone przez Radę w celu umożliwienia mu skutecznego monitorowania użyteczności spisu.

Artykuł 5

Decyzje podejmowane przez Radę lub w jej ramach, w odniesieniu do spraw objętych przepisami art. 1, 3 i 4, podejmowane są na zasadzie jednomyślności.

Artykuł 6

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 15 października 1996 r.

Wspólne działanie

z dnia 3 grudnia 1998 r.

przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie prania brudnych pieniędzy, identyfikacji, wykrywania, zamrażania, zajmowania i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa

(98/699/WSiSW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. K.3 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Zjednoczonego Królestwa,

uwzględniając plan działania grupy wysokiego szczebla ds. przestępczości zorganizowanej zatwierdzony przez Radę Europejską na posiedzeniu w Amsterdamie w dniach 16 i 17 czerwca 1997 r., w szczególności zalecenie 26 lit. b) dotyczące środków do wzmocnienia wykrywania i zajęcia zysków pochodzących z przestępstwa,

analizując poglądy Parlamentu Europejskiego w drodze konsultacji przeprowadzonej przez Prezydencję zgodnie z art. K.6 Traktatu o Unii Europejskiej,

uwzględniając wspólne działania z dnia 5 grudnia 1997 r. ustanawiające mechanizm oceny zastosowania i wdrażania na poziomie krajowym międzynarodowych przedsięwzięć w zakresie walki ze zorganizowaną przestępczością [1] oraz z dnia 19 marca 1998 r. ustanawiające program wymiany, szkoleń i współpracy dla osób odpowiedzialnych za zwalczanie przestępczości zorganizowanej (Falcone Programme) [2],

uwzględniając związanie się przez Państwa Członkowskie zasadami Konwencji Rady Europy z 1990 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy, wykrywania, zajęcia i konfiskaty zysków z przestępstwa,

uwzględniając projekt wspólnego działania dotyczącego uznania jako przestępstwo karne udziału w organizacji przestępczej w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej, w szczególności przestępstwa objęte tym wspólnym działaniem,

uwzględniając wymogi dyrektywy Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy [3], oraz 40 zaleceń do walki z praniem pieniędzy sformułowanych w 1996 r. przez Grupę Roboczą ds. Finansowych odnośnie do Prania Pieniędzy (FATF), w szczególności jej zalecenie 4,

uwzględniając wspólne działanie z dnia 17 grudnia 1996 r. dotyczące zbliżenia ustawodawstw i praktyk Państw Członkowskich Unii Europejskiej w celu zwalczania narkomanii i zapobiegania oraz zwalczania nielegalnego handlu narkotykami [4],

w trosce o wspólny cel jakim jest poprawa koordynacji między organami przestrzegania prawa,

przywołując wspólne działanie w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej, przyjęte przez Radę dnia 29 czerwca 1998 r. [5],

a także mając na uwadze, co następuje:

zdolność do zakłócania działalności przestępczej w zakresie przestępczości zorganizowanej przez skuteczniejszą współpracę między Państwami Członkowskimi w dziedzinie identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania i konfiskaty aktywów pochodzących z przestępstwa, ulega ciągłej poprawie;

wzajemnie zgodne praktyki czynią współpracę na szczeblu Wspólnoty europejskiej skuteczniejszą w zakresie identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania oraz konfiskaty nielegalnych aktywów;

zalecenie nr 16 powyżej wspomnianego planu działania dotyczącego zwalczania przestępczości zorganizowanej podkreśla potrzebę przyspieszenia procedur współpracy sądowej w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną, przy znaczącym zmniejszaniu opóźnienia w przekazywaniu i odpowiedziach na wnioski;

przystąpienie Państw Członkowskich do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z 1959 r.;

w świetle Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r. oraz Sesji specjalnej w sprawie narkotyków Zgromadzenia Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1988 r.;

uznając osiągnięcia seminarium z Dublina z 1996 r. w sprawie konfiskaty aktywów w określeniu przeszkód w skutecznej współpracy;

przy założeniu, że formy współpracy ustanowione w niniejszym wspólnym działaniu nie naruszają innych form dwustronnej bądź wielostronnej współpracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

1. W celu wzmocnienia skutecznych działań przeciwko przestępczości zorganizowanej Państwa Członkowskie zapewnią, że żadne zastrzeżenia nie będą wnoszone ani podtrzymywane odnośnie do następujących artykułów Konwencji Rady Europy z 1990 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy, wykrywania,

zajmowania i konfiskaty zysków pochodzących z przestępstwa (dalej zwanej "Konwencją z 1990 r."):

a) artykuł 2: w zakresie, w jakim przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności lub co do którego można orzec zastosowanie środka zabezpieczającego, którego górna granica zagrożenia jest wyższa niż jeden rok;

b) artykuł 6: co do poważnych przestępstw. Takie przestępstwa będą w każdym przypadku obejmować przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności lub co do których można wydać zarządzenie zatrzymania, którego górna granica zagrożenia jest wyższa niż jeden rok; jeżeli chodzi o państwa, których system prawny przewiduje minimalne zagrożenie dla przestępstw, będą to przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności lub co do których można wydać zarządzenie zatrzymania na czas nie krótszy niż sześć miesięcy.

Litera a) nie ma wpływu na zastrzeżenia wniesione w odniesieniu do konfiskaty zysków pochodzących z przestępstw karalnych z mocy ustawodawstwa o podatkach.

2. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że jego ustawodawstwo i procedury dotyczące konfiskaty zysków pochodzących z przestępstwa zezwolą także na konfiskatę mienia, którego wartość odpowiada takim zyskom, zarówno w czysto krajowych postępowaniach, jak i w postępowaniach wszczętych na żądanie innego Państwa Członkowskiego, włączając żądanie wykonania nakazu konfiskaty zagranicznej. Jednakże Państwa Członkowskie mogą wykluczyć konfiskatę własności, której wartość odpowiada zyskom pochodzącym z drobnej przestępczości. Wyrazy "mienie", "zyski" i "konfiskata" mają to samo znaczenie, jak w art. 1 Konwencji z 1990 r.

3. Każde Państwo Członkowskie zapewnia w swoim ustawodawstwie i procedurach wydanie zgody na identyfikację i wykrywanie podejrzanych zysków pochodzących z przestępstwa, na wniosek innego Państwa Członkowskiego, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń o popełnienie przestępstwa karnego. Takie ustawodawstwo i procedury umożliwią pomoc, jaka ma być udzielona w możliwie najwcześniejszym stadium ścigania, i w tym celu Państwa Członkowskie będą starały się, ze względu na drugie Państwo Członkowskie, ograniczyć swe podstawy fakultatywnego wykorzystania odmowy, zgodnie z art. 18 ust. 2 i 3 Konwencji z 1990 r.

Artykuł 2

1. W ramach funkcjonowania Europejskiej Sieci Sądowej każde Państwo Członkowskie przygotuje łatwy w użyciu przewodnik zawierający informacje o tym, gdzie otrzymać poradę i jaką pomoc można uzyskać przy identyfikacji, wykrywaniu, zamrażaniu lub zajmowaniu i konfiskacie narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa. Przewodnik będzie również zawierał wszelkie ważne ograniczenia dotyczące takiej pomocy oraz informacje, które powinny dostarczyć państwa występujące z wnioskiem.

2. Do Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej przesyła się przewodniki określone w ust. 1, które przetłumaczy on na języki urzędowe instytucji Wspólnoty Europejskiej. Sekretariat Generalny rozprowadzi przewodniki do Państw Członkowskich, Europejskiej Sieci Sądowej i Europolu.

3. Każde Państwo Członkowskie zapewnia bieżącą aktualizację przewodnika określonego w ust. 1 oraz przesłanie wszelkich jego zmian do Sekretariatu Generalnego Rady w celu przetłumaczenia i dystrybucji zgodnie z ust. 2.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie przyznają takie samo traktowanie wnioskom innych Państw Członkowskich, które odnoszą się do identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania i konfiskaty aktywów, jakie przysługuje takim środkom w postępowaniu krajowym.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zachęcają śledczych, sędziów śledczych i prokuratorów z Państw Członkowskich do bezpośredniego kontaktu w celu właściwego wykorzystania istniejących porozumień o współpracy, dla zagwarantowania, że wnioski o pomoc, na formalnej drodze, nie będą składane niepotrzebnie. Kiedy wymagany jest wniosek formalny, państwo wnioskujące zapewnia jego należyte przygotowanie i to, aby spełniał on wszystkie wymogi państwa, do którego wniosek jest skierowany.

2. W przypadku gdy nie jest możliwa realizacja wniosku o pomoc w sposób oczekiwany przez państwo wnioskujące, państwo, do którego wniosek jest skierowany, stara się spełnić żądanie innym sposobem, po odpowiednich konsultacjach z państwem wnioskującym, respektując w pełni ustawodawstwo krajowe, jak i zobowiązania międzynarodowe.

3. Państwa Członkowskie składają wniosek o pomoc z chwilą, gdy określony jest dokładny rodzaj pomocy, a w przypadku gdy we wniosku zaznaczono "pilne" lub podano nieprzekraczalny termin, wyjaśniają przyczyny nagłości lub nieprzekraczalnego terminu.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z ich prawem, podejmują wszelkie niezbędne czynności do zminimalizowania ryzyka rozproszenia aktywów. Czynności te obejmują takie środki, które mogą być konieczne do zapewnienia, że aktywa, będące przedmiotem żądania innego Państwa Członkowskiego, mogą być sprawnie zamrożone lub zajęte, tak że późniejsze żądanie konfiskaty nie będzie daremne.

2. W przypadku gdy w trakcie wykonywania żądanej pomocy prawnej w jednej dziedzinie Państwa Członkowskiego pojawi się potrzeba przeprowadzania dalszych dochodzeń w innej dziedzinie Państwa Członkowskiego, Państwo Członkowskie

podejmuje, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z jego prawem, wszelkie możliwe czynności dla udzielenia niezbędnej pomocy, bez potrzeby sporządzania dalszego wniosku o pomoc.

3. W przypadku gdy realizacja żądania ujawnia potrzebę prowadzenia dalszych dochodzeń w odpowiedniej kwestii, a państwo wnioskujące wystosuje dodatkowe pismo z wnioskiem o pomoc, państwo, do którego wniosek jest skierowany, podejmuje, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z jego prawem, wszelkie możliwe kolejne czynności do wykonania takiego dodatkowego żądania.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają gotowe uzgodnienia w celu zaznajomienia swoich organów sądowych z najlepszą praktyką we współpracy międzynarodowej przy identyfikowaniu, wykrywaniu, zamrażaniu lub zajmowaniu i konfiskacie narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa.

2. Państwa Członkowskie zapewniają zorganizowanie wszystkim śledczym, sędziom śledczym, prokuratorom i innym funkcjonariuszom zajmującym się współpracą międzynarodową w kwestii identyfikacji, wykrywania, zamrażania lub zajmowania i konfiskaty właściwych szkoleń w oparciu o najlepsze praktyki.

3. Prezydencja i zainteresowane Państwa Członkowskie, we współpracy, gdzie to stosowne, z Europejską Siecią Sądową i Europolem, organizują seminaria dla urzędników z Państw Członkowskich i innych praktyków, aby wspierać i rozwijać najlepsze praktyki oraz w celu wspierania spójności procedur.

Artykuł 7

Rada, przed końcem 2000 r., dokona oceny niniejszego wspólnego działania w świetle wyników wspólnego działania z dnia 5 grudnia 1997 r. ustanawiającego tryb oceny stosowania i wykonania na szczeblu krajowym zobowiązań międzynarodowych do zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe czynności w celu wykonania niniejszego wspólnego działania z chwilą jego wejścia w życie i zapewniają, aby jego treść została podana do wiadomości swoich odpowiednich władz krajowych i lokalnych.

2. Państwa Członkowskie w ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego wspólnego działania przedkładają odpowiednie propozycje dotyczące wykonania art. 1 do rozważenia przez właściwe władze w celu ich przyjęcia.

Artykuł 9

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym i wchodzi w życie z dniem jego opublikowania.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 1998 r.

W imieniu Rady

K. Schlögl

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 344 z 15.12.1997, str. 7.

[2] Dz.U. L 99 z 31.3.1998, str. 8.

[3] Dz.U. L 166 z 28.6.1991, str. 77.

[4] Dz.U. L 342 z 31.12.1996, str. 6.

[5] Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4.

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O ZWALCZANIU FINANSOWANIA TERRORYZMU, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1999 r. (Dz. U. z dnia 13 grudnia 2004 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:
W dniu 9 grudnia 1999 r. została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu finansowania terroryzmu, w następującym brzmieniu:
Przekład
MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O ZWALCZANIU FINANSOWANIA TERRORYZMU
Preambuła
Państwa-Strony niniejszej konwencji,
mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymywania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz wspierania dobrego sąsiedztwa, przyjacielskich stosunków i współpracy pomiędzy państwami,
głęboko zaniepokojone nasileniem się aktów terrorystycznych na całym świecie, we wszystkich ich formach i przejawach,
powołując się na deklarację z okazji pięćdziesiątej rocznicy powstania ONZ, zawartą w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 50/6 z dnia 24 października 1995 r.,
powołując się również na wszystkie rezolucje Zgromadzenia Ogólnego dotyczące przedmiotu niniejszej konwencji, w tym rezolucję 49/60 z dnia 9 grudnia 1994 r. i aneks do niej zawierający Deklarację o środkach zwalczania terroryzmu międzynarodowego, w której państwa członkowskie ONZ uroczyście potwierdziły jednomyślne potępienie wszystkich aktów, metod i praktyk terroryzmu jako czynów kryminalnych i godnych potępienia, niezależnie od tego, gdzie i przez kogo takie czyny zostały popełnione, w tym czynów zagrażających przyjacielskim stosunkom pomiędzy państwami i narodami, oraz czynów zagrażających integralności terytorialnej i bezpieczeństwu państw,
biorąc pod uwagę fakt, iż w treści Deklaracji o środkach zwalczania terroryzmu międzynarodowego zachęca się również państwa do niezwłocznego dokonania przeglądu zakresu dotychczasowych przepisów prawa międzynarodowego o zapobieganiu, ściganiu i zwalczaniu terroryzmu we wszystkich jego formach i przejawach, tak by zapewnić funkcjonowanie systemu prawnego obejmującego wszystkie aspekty problemu,
powołując się na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 r., pkt 3 ppkt (f), w której Zgromadzenie wezwało wszystkie państwa do podjęcia działań celem zapobiegania i przeciwdziałania finansowaniu terrorystów i organizacji terrorystycznych poprzez stosowne działania wewnętrzne, niezależnie od tego, czy takie finansowanie odbywa się bezpośrednio czy pośrednio przez organizacje mające między innymi cele charytatywne, społeczne lub kulturalne, czy też utrzymujące, że mają takie cele, albo prowadzące również nielegalną działalność, taką jak nielegalny handel bronią, handel narkotykami i wymuszenia, w tym wykorzystywanie ludzi celem finansowania działań terrorystycznych, w

szczególności zaś do rozważenia możliwości przyjęcia środków prawnych mających zapobiegać i przeciwdziałać przepływom funduszy, co do których podejrzewa się, że są przeznaczone na działalność terrorystyczną, tak jednak, by w żaden sposób nie ograniczać wolności legalnego przepływu kapitału, a także do rozważenia wzmożenia współpracy przy wymianie informacji o międzynarodowych przepływach takich funduszy,
powołując się również na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 52/165 z dnia 15 grudnia 1997 r., w której Zgromadzenie wezwało państwa członkowskie do szczególnego rozważenia możliwości wprowadzenia środków wymienionych w pkt od 3 (a) do (f) swej rezolucji 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 r.,
powołując się również na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 53/108 z dnia 8 grudnia 1998 r., w której Zgromadzenie postanowiło, że Komitet Specjalny, powołany na podstawie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 r., powinien opracować projekt konwencji międzynarodowej o zwalczaniu finansowania terroryzmu, uzupełniającej istniejące dokumenty międzynarodowe dotyczące tej kwestii,
zważywszy, że finansowanie terroryzmu jest przedmiotem głębokiej troski całej społeczności międzynarodowej,
zważywszy, że liczba i ciężar aktów terroryzmu międzynarodowego zależy od środków finansowych, jakimi dysponują terroryści,
zważywszy również, że w treści dotychczasowych dokumentów prawnych nie mówi się wyraźnie o takim finansowaniu,
przekonane o pilnej potrzebie zacieśnienia międzynarodowej współpracy państw przy projektowaniu i przyjmowaniu skutecznych środków zapobiegania finansowaniu terroryzmu, a także zwalczania tego finansowania poprzez wnoszenie oskarżeń i wymierzanie kar sprawcom,
uzgodniły następujący tekst konwencji:

Artykuł 1
W rozumieniu niniejszej konwencji:
1.Termin "fundusze" oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne i niematerialne, będące ruchomościami lub nieruchomościami, uzyskane w dowolny sposób, oraz prawne dokumenty w dowolnej formie, w tym elektronicznej i cyfrowej, potwierdzające tytuł prawny do takich aktywów lub korzyści z nich płynące, w tym kredyty bankowe, czeki podróżne, czeki bankowe, przekazy pieniężne, akcje, papiery wartościowe, obligacje, weksle oraz akredytywy.
2.Termin "obiekt państwowy lub rządowy" oznacza każdy stały lub tymczasowy obiekt lub pojazd, używany lub zajmowany przez przedstawicieli państwa, członków rządu, władzy ustawodawczej lub sądowniczej, albo przez funkcjonariuszy lub pracowników państwa, albo dowolnego innego organu lub podmiotu publicznego, lub też przez pracowników lub urzędników organizacji międzyrządowej, w związku z ich oficjalnymi obowiązkami.
3.Termin "przychody" oznacza wszelkie fundusze pochodzące lub uzyskane, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 2.

Artykuł 2

1.Przestępstwo w rozumieniu niniejszej konwencji popełnia ten, kto jakimikolwiek środkami, bezpośrednio lub pośrednio, bezprawnie i umyślnie, udostępnia lub gromadzi fundusze z zamiarem ich wykorzystania, lub też mając świadomość, że zostaną one wykorzystane, w całości lub w części, do dokonania:

(a)czynu stanowiącego przestępstwo określone definicją zawartą w jednym z traktatów wymienionych w aneksie;

(b)czynu mającego spowodować śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu osoby cywilnej, lub innej osoby nieuczestniczącej aktywnie w działaniach wojennych w sytuacji konfliktu zbrojnego, jeśli celem takiego czynu, wynikającym bądź z jego charakteru, bądź z kontekstu, w jakim jest popełniony, jest zastraszenie ludności, albo skłonienie rządu lub organizacji międzynarodowej do dokonania lub do zaniechania określonej czynności.

2.(a) Składając dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia Państwo-Strona, niebędące Stroną jakiegokolwiek z traktatów wymienionych w aneksie, może oświadczyć, że stosując do niego niniejszą konwencję należy przyjmować, że taki traktat nie jest wymieniony w aneksie wskazanym w ust. 1 lit. (a). Oświadczenie takie traci moc z chwilą, w której dany traktat zaczyna być wiążący dla Państwa-Strony. Państwo to informuje o tym fakcie depozytariusza.

(b)Jeśli Państwo-Strona przestaje być Stroną traktatu wymienionego w aneksie, może w odniesieniu do tego traktatu złożyć oświadczenie przewidziane w treści niniejszego artykułu.

3.Faktyczne wykorzystanie funduszy do dokonania przestępstwa, o którym mowa ust. 1 lit. (a) lub (b), nie jest warunkiem uznania czynu, o którym mowa w ust. 1, za przestępstwo.

4.Za przestępstwo uznaje się również usiłowanie popełnienia przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

5.Przestępstwo popełnia również ten, kto:

(a)uczestniczy jako współsprawca w przestępstwie, o którym mowa w ust. 1 lub 4 niniejszego artykułu;

(b)organizuje lub poleca innym osobom dokonanie przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 lub 4 niniejszego artykułu;

(c)przyczynia się do popełnienia jednego lub więcej przestępstw, o których mowa w ust. 1 lub 4 niniejszego artykułu, przez grupę osób działających we wspólnym celu. Takie przyczynienie się musi być umyślne oraz spełniać jeden z poniższych warunków:

(i)mieć na celu wspomaganie działalności przestępczej lub przestępczego celu grupy, jeśli taka działalność lub cel wiąże się z popełnieniem przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

(ii)zostać dokonane ze świadomością, że grupa zamierza popełnić przestępstwo, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 3

Niniejsza konwencja nie ma zastosowania w przypadku, gdy przestępstwo zostaje popełnione w jednym państwie, osoba, której zarzuca się jego popełnienie, jest obywatelem tego państwa oraz przebywa na terytorium tego państwa i żadne inne państwo nie ma podstawy, wynikającej z treści art. 7 ust. 1 lub 2, do wykonania swej jurysdykcji, chyba że mają zastosowanie postanowienia artykułów od 12 do 18.

Artykuł 4
Każde Państwo-Strona podejmie działania, jakie mogą być niezbędne do:
(a)uznania w prawie wewnętrznym czynów, o których mowa w art. 2, za czyny karalne;
(b)zagrożenia tych przestępstw stosownymi karami, uwzględniając ich poważny charakter.

Artykuł 5
1.Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie niezbędne działania przewidziane jego prawem wewnętrznym tak, aby umożliwić pociągnięcie do odpowiedzialności osoby prawnej zlokalizowanej na jego terytorium lub utworzonej na podstawie jego prawa, jeśli osoba odpowiedzialna za zarządzanie lub sprawowanie kontroli nad tą osobą prawną, działając w tym charakterze popełnia przestępstwo, o którym mowa w art. 2. Może to być odpowiedzialność karna, cywilna lub administracyjna.
2.Poniesienie takiej odpowiedzialności przez osobę prawną nie wyłącza odpowiedzialności karnej osoby fizycznej, która popełniła przestępstwo.
3.Obowiązkiem każdego Państwa-Strony jest w szczególności zastosowanie wobec osób prawnych, ponoszących odpowiedzialność zgodnie z treścią ust. 1, skutecznych, proporcjonalnych do wagi czynu sankcji karnych, cywilnych lub administracyjnych zniechęcających do popełnienia podobnego czynu. Sankcje te mogą obejmować kary pieniężne.

Artykuł 6
Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie niezbędne działania, także o charakterze legislacyjnym, tak by wykluczyć możliwość usprawiedliwienia jakiegokolwiek czynu przestępczego, objętego zakresem niniejszej konwencji względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi względami o podobnym charakterze.

Artykuł 7
1.Każde Państwo-Strona podejmuje środki, jakie mogą być niezbędne do poddania pod jego jurysdykcję przestępstw, o których mowa w art. 2, gdy:
(a)przestępstwo zostaje popełnione na terytorium tego państwa;
(b)przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku pływającego pod banderą tego państwa, albo statku powietrznego zarejestrowanego zgodnie z prawem tego państwa w chwili jego popełnienia;
(c)przestępstwo zostaje popełnione przez obywatela tego państwa.
2.Państwo-Strona może również ustanowić swą jurysdykcję w odniesieniu do takiego przestępstwa, gdy:
(a)przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), na terytorium tego państwa lub przeciwko jego obywatelowi;
(b)przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), przeciwko państwu lub obiektowi rządowemu tego państwa za granicą, w tym również pomieszczeniom dyplomatycznym lub konsularnym tego państwa;

(c)przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), poprzez dążenie do skłonienia tego państwa do dokonania lub niedokonania określonej czynności;
(d)przestępstwo zostaje popełnione przez bezpaństwowca, którego stałe miejsce zamieszkania znajduje się na terytorium tego państwa;
(e)przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku powietrznego eksploatowanego przez rząd tego państwa.
3.Po ratyfikowaniu, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niniejszej konwencji każde Państwo-Strona informuje Sekretarza Generalnego ONZ o ustanowieniu swej jurysdykcji zgodnie z ust. 2. W razie jakiejkolwiek zmiany dane Państwo-Strona niezwłocznie zawiadamia o niej Sekretarza Generalnego.
4.Każde Państwo-Strona stosuje również wszelkie środki niezbędne do ustanowienia swej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2, w wypadkach gdy osoba, której zarzuca się popełnienie takiego przestępstwa, przebywa na jego terytorium, a państwo to nie dokonuje ekstradycji tej osoby do żadnego z Państw-Stron, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z postanowieniami ust. 1 lub 2.
5.Jeśli więcej niż jedno Państwo-Strona rości sobie prawo do jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2, odpowiednie Państwa-Strony dążą do stosownego koordynowania swych działań, zwłaszcza w związku z warunkami wnoszenia oskarżeń oraz trybami udzielania sobie wzajemnie pomocy prawnej.
6.Nie naruszając norm powszechnego prawa międzynarodowego, niniejsza konwencja nie stoi na przeszkodzie wykonywaniu jakiejkolwiek jurysdykcji karnej ustanowionej przez Państwo-Stronę zgodnie z jego prawem wewnętrznym.

Artykuł 8
1.Każde Państwo-Strona stosuje odpowiednie środki przewidziane jego prawem wewnętrznym celem identyfikowania, wykrywania i zamrażania lub zajmowania wszelkich funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw, celem ewentualnego orzeczenia ich przepadku.
2.Każde Państwo-Strona stosuje odpowiednie środki przewidziane jego prawem wewnętrznym celem orzekania przepadku funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw.
3.Każde zainteresowane Państwo-Strona może rozważyć zawarcie umów o dzieleniu się z innymi Państwami-Stronami, regularnie lub jednorazowo, funduszami czerpanymi z przepadków, o których mowa w niniejszym artykule.
4.Każde Państwo-Strona rozważy ustanowienie mechanizmów, poprzez które fundusze czerpane z przepadków, o których mowa w niniejszym artykule, byłyby przeznaczane na rekompensaty dla ofiar przestępstw, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), albo dla członków ich rodzin.
5.Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się bez naruszenia praw stron trzecich działających w dobrej wierze.

Artykuł 9
1.Po otrzymaniu informacji, że istnieje podejrzenie, iż osoba, która popełniła lub której zarzuca się popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 2, jest obecna na

jego terytorium, Państwo-Strona podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym w celu zweryfikowania takiej informacji.
2.Po stwierdzeniu, że okoliczności to uzasadniają, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym, aby zapewnić obecność tej osoby do celów wniesienia oskarżenia lub ekstradycji.
3.Każdy, wobec którego zastosowano środek wymieniony w ust. 2, ma następujące prawa:
(a)prawo do niezwłocznego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego osoba ta jest obywatelem, albo które jest z innych przyczyn uprawnione do chronienia jej praw, albo, w wypadku bezpaństwowca, państwa, na którego terytorium zamieszkuje;
(b)prawo do odwiedzin przez przedstawiciela tego państwa;
(c)prawo do informacji o przysługujących mu prawach, o których mowa w lit. (a) i (b).
4.Prawa, o których mowa w ust. 3, wykonuje się zgodnie z przepisami ustaw i innych regulacji państwa, na którego terytorium jest obecny sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, z tym że takie przepisy ustaw i innych regulacji muszą umożliwiać pełne zrealizowanie celów, w jakich zostały przyznane prawa, o których mowa w ust. 3.
5.Postanowienia ust. 3 i 4 nie naruszają prawa żadnego Państwa-Strony, któremu zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. (a) lub ust. 2 lit. (b) przysługuje prawo do sprawowania jurysdykcji, do zaproszenia Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża do porozumienia się z osobą, której zarzuca się popełnienie przestępstwa oraz do jej odwiedzenia.
6.Jeżeli Państwo-Strona, zgodnie z treścią niniejszego artykułu, zastosowało tymczasowe aresztowanie, państwo to, bezpośrednio albo poprzez Sekretarza Generalnego ONZ, niezwłocznie informuje Państwa-Strony, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 lub 2, oraz, jeśli uzna to za stosowne, wszelkie inne zainteresowane Państwa-Strony, o fakcie aresztowania takiej osoby oraz o okolicznościach uzasadniających zatrzymanie. Państwo przeprowadzające badanie przewidziane w ust. 1 niezwłocznie informuje odpowiednie Państwa-Strony o swych ustaleniach oraz o tym, czy zamierza wykonać swą jurysdykcję.

Artykuł 10
1.We wszystkich wypadkach, w których ma zastosowanie art. 7, niezależnie od tego, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, ma obowiązek, o ile nie dokonuje ekstradycji tej osoby, przedłożyć sprawę bez zbędnej zwłoki swym właściwym organom celem objęcia ściganiem w trybie przewidzianym jego prawem. Właściwe organy podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w odniesieniu do każdego innego ciężkiego przestępstwa określonego prawem tego państwa.
2.Jeśli Państwo-Strona może zgodnie ze swym prawem wewnętrznym dokonać ekstradycji lub w inny sposób wydać swego obywatela tylko pod warunkiem, że zostanie on odesłany do tego państwa celem odbycia kary wymierzonej w wyniku procesu lub postępowania, w związku z którym złożono wniosek o ekstradycję lub

wydanie, a państwo to oraz państwo wnioskujące o ekstradycję takiej osoby uzgadniają taki właśnie wariant oraz inne warunki, jakie uznają za stosowne, taka warunkowa ekstradycja lub wydanie jest wystarczające do uznania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, za wypełniony.

Artykuł 11

1.Przestępstwa, o których mowa w art. 2, uważa się za włączone jako przestępstwa podlegające ekstradycji do każdej umowy o ekstradycji obowiązującej w stosunkach pomiędzy dowolnymi Państwami-Stronami przed wejściem w życie niniejszej konwencji. Państwa-Strony zobowiązują się do włączania takich przestępstw jako przestępstw podlegających ekstradycji do wszystkich umów o ekstradycji, jakie zostaną pomiędzy nimi zawarte po wejściu konwencji w życie.

2.Jeśli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzymuje wniosek ekstradycyjny od innego Państwa-Strony, z którym nie ma zawartej umowy o ekstradycji, wezwane Państwo-Strona może uznać niniejszą konwencję za prawną podstawę ekstradycji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2. Ekstradycja podlega innym warunkom przewidzianym przez prawo państwa wezwanego.

3.Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają przestępstwa, o których mowa w art. 2, za stanowiące podstawę ekstradycji w stosunkach pomiędzy nimi, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.

4.W razie potrzeby, przestępstwa, o których mowa w art. 2, uważa się do celów ekstradycji pomiędzy Państwami-Stronami za popełnione nie tylko w miejscu ich dokonania, lecz także na terytoriach państw, które ustanowiły jurysdykcję, zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 i 2.

5.Postanowienia wszystkich umów i porozumień ekstradycyjnych obowiązujących w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2, uważa się za zmienione w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w zakresie, w jakim są one niezgodne z niniejszą konwencją.

Artykuł 12

1.Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie jak najszerszej pomocy w związku z dochodzeniem w sprawach karnych lub z postępowaniem karnym lub ekstradycyjnym dotyczącym przestępstw, o których mowa w art. 2, w tym pomocy w uzyskaniu posiadanych przez te państwa dowodów potrzebnych w związku z takim postępowaniem.

2.Państwo-Strona nie może odrzucić wniosku o udzielenie pomocy prawnej z uwagi na tajemnicę bankową.

3.Bez uzyskania uprzedniej zgody Strony wezwanej, Strona wzywająca nie może przekazać ani wykorzystać informacji, ani dowodu dostarczonego przez Stronę wezwaną w dochodzeniu, oskarżeniu lub postępowaniu innym niż wymienione we wniosku.

4.Każde Państwo-Strona może rozważyć ustanowienie trybu przekazywania Państwom-Stronom informacji lub dowodów potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności karnej, cywilnej lub administracyjnej zgodnie z art. 5.

5.Państwa-Strony wykonują swe obowiązki określone w ust. 1 i 2 zgodnie z wszelkimi umowami i porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej lub o

wymianie informacji, jakie obowiązują w stosunkach pomiędzy nimi. W wypadku braku takiej umowy lub porozumienia, Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej zgodnie ze swym prawem wewnętrznym.

Artykuł 13
Żadnego z przestępstw, o których mowa w art. 2, nie można uważać, w związku z ekstradycją lub wzajemną pomocą prawną, za przestępstwo skarbowe. Państwo-Strona nie może zatem odrzucić wniosku o ekstradycję lub pomoc prawną, powołując się wyłącznie na to, że wchodzi w grę przestępstwo skarbowe.

Artykuł 14
Żadnego z przestępstw, o których mowa w art. 2, nie można uważać, w związku z ekstradycją lub pomocą prawną, za przestępstwo polityczne, za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym ani za popełnione z pobudek politycznych. Państwo-Strona nie może zatem odrzucić wniosku o ekstradycję lub pomoc prawną, powołując się wyłącznie na to, że wchodzi w grę przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

Artykuł 15
Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie może być interpretowane jako nakładające obowiązek dokonania ekstradycji lub udzielenia pomocy prawnej, jeśli Państwo-Strona wezwane ma istotne powody, by uważać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo, o którym mowa w art. 2, lub wniosek o udzielenie pomocy prawnej w odniesieniu do takiego przestępstwa został złożony w celu oskarżenia lub ukarania osoby ze względu na jej rasę, wyznanie, narodowość, pochodzenie etniczne lub poglądy polityczne, albo że przychylenie się do wniosku pogorszyłoby sytuację takiej osoby ze względu na którąkolwiek z tych przyczyn.

Artykuł 16
1.Osobę zatrzymaną lub odbywającą karę na terytorium jednego Państwa-Strony można przekazać do innego Państwa-Strony, jeśli wnosi się o umożliwienie jej obecności w tym państwie dla celów identyfikacji, złożenia zeznań lub udzielenia innej pomocy w uzyskaniu dowodów w związku z dochodzeniem lub oskarżeniem za przestępstwa, o których mowa w art. 2, jeśli spełnione są następujące warunki:
(a)osoba ta dobrowolnie wyraża świadomą zgodę;
(b)właściwe organy obu państw wyrażają na to zgodę, z zastrzeżeniem takich warunków, jakie uznają za stosowne.
2.W związku z postanowieniami niniejszego artykułu stosuje się następujące zasady:
(a)państwo, do którego przekazuje się taką osobę, ma prawo i obowiązek zatrzymania jej w areszcie, chyba że państwo, z którego osoba ta jest przekazywana, zwróci się z wnioskiem o inne postępowanie lub udzieli zgody na inne postępowanie;
(b)państwo, do którego przekazuje się taką osobę, wykonuje niezwłocznie swój obowiązek zapewnienia powrotu tej osoby do aresztu w państwie, z którego osoba ta została przekazana, zgodnie z dokonanymi wcześniej uzgodnieniami, albo z innymi ustaleniami właściwych organów obu tych państw;

(c)państwo, do którego przekazuje się taką osobę, nie może wymagać od państwa, z którego osoba ta została przekazana, wszczęcia postępowania ekstradycyjnego celem doprowadzenia do powrotu takiej osoby;
(d)osobie przekazywanej zalicza się czas pozbawienia wolności w państwie, do którego osoba ta została przekazana, na poczet odbycia kary w państwie, z którego osoba ta została przekazana.
3.Bez zgody Państwa-Strony, z którego dana osoba ma zostać przekazana, zgodnie z treścią niniejszego artykułu, osoba ta, niezależnie od jej obywatelstwa, nie może zostać oskarżona ani aresztowana, ani nie można wobec niej zastosować żadnego innego ograniczenia wolności na terytorium państwa, do którego jest przekazywana, w związku z czynem lub skazaniem wcześniejszym niż wyjazd takiej osoby z terytorium państwa, z którego osoba ta zostaje przekazana.

Artykuł 17
Osobie tymczasowo aresztowanej, albo w odniesieniu do której zastosowano inne środki lub prowadzi się postępowanie zgodnie z niniejszą konwencją, gwarantuje się sprawiedliwe traktowanie, w tym korzystanie z wszystkich praw i gwarancji zgodnych z prawem państwa, na terytorium którego osoba ta przebywa, jak również z odpowiednimi postanowieniami prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowych praw człowieka.

Artykuł 18
1.Państwa-Strony współpracują w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w art. 2, podejmując wszystkie możliwe działania, między innymi wprowadzając, w razie potrzeby, stosowne zmiany w swym prawie wewnętrznym, celem zapobiegania i przeciwdziałania prowadzonym na ich terytoriach przygotowaniom do popełniania tych przestępstw na tych lub innych terytoriach, w tym:
(a)zakazanie na swym terytorium prowadzenia nielegalnej działalności przez osoby i organizacje, które świadomie zachęcają, podżegają, organizują lub biorą udział w popełnianiu przestępstw, o których mowa w art. 2;
(b)obowiązek, by instytucje finansowe i przedstawiciele innych zawodów biorący udział w przeprowadzaniu transakcji finansowych korzystali z możliwie najskuteczniejszych środków ustalania tożsamości swych stałych i okazjonalnych klientów, oraz klientów, na których rzecz otwiera się rachunki, oraz by zwracali szczególną uwagę na niezwykłe lub podejrzane transakcje, jak również zgłaszali transakcje, co do których podejrzewają, że wynikają z działalności przestępczej. W tym celu Państwa-Strony rozważą możliwość:
(i)przyjęcia przepisów zabraniających otwierania rachunków, jeśli nie została lub nie może zostać ustalona tożsamość ich posiadaczy lub beneficjantów, oraz środków zapewniających, by takie instytucje weryfikowały tożsamość faktycznych właścicieli takich transakcji;
(ii)w odniesieniu do identyfikowania osób prawnych, wymagania od instytucji finansowych, by te stosowały w miarę potrzeby środki weryfikacji legalności istnienia i struktury klienta, poprzez uzyskiwanie - z publicznego rejestru, od klienta lub z obu tych źródeł - dowodu utworzenia osoby prawnej, w tym informacji o nazwie klienta, jego prawnej formie, adresie, członkach zarządu oraz postanowieniach regulujących upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu takiego podmiotu;

(iii)przyjęcia przepisów nakładających na instytucje finansowe obowiązek szybkiego zgłaszania właściwym organom wszystkich złożonych, niezwykle dużych transakcji oraz niezwykłego przebiegu transakcji niemających oczywistego legalnego celu lub widocznego celu ekonomicznego bez obawy, że poniosą odpowiedzialność karną lub cywilną za naruszenie jakiegokolwiek ograniczenia w ujawnianiu informacji, jeśli zgłaszają swe podejrzenia w dobrej wierze;
(iv)wymagania, by instytucje finansowe przechowywały przez co najmniej pięć lat wszystkie niezbędne dokumenty transakcji, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.
2.Państwa-Strony współpracują również w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w art. 2, poprzez rozważenie możliwości zastosowania:
(a)środków nadzoru, w tym na przykład licencjonowania wszystkich podmiotów zajmujących się przekazywaniem pieniędzy;
(b)środków wykrywania lub śledzenia fizycznego przewożenia przez granice gotówki lub zbywalnych papierów na okaziciela, z zastrzeżeniem ścisłych zabezpieczeń zapewniających prawidłowość wykorzystywania informacji oraz bez ograniczenia wolności przepływu kapitału.
3.Państwa-Strony współpracują również w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w art. 2, poprzez wymianę dokładnych i sprawdzonych informacji, zgodnie z ich prawem wewnętrznym, oraz koordynację podejmowanych środków administracyjnych i innych stosownych działań, celem zapobiegania popełnianiu przestępstw, o których mowa w art. 2, zwłaszcza poprzez:
(a)ustanowienie i utrzymywanie kanałów komunikacji pomiędzy ich właściwymi organami i służbami, celem ułatwienia bezpiecznej i szybkiej wymiany informacji dotyczących wszystkich aspektów przestępstw, o których mowa w art. 2;
(b)wzajemną współpracę przy prowadzeniu dochodzeń związanych z przestępstwami, o których mowa w art. 2, dotyczących:
(i)tożsamości, pochodzenia i działalności osób, co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że biorą udział w popełnianiu takich przestępstw;
(ii)przepływu funduszy związanych z popełnianiem takich przestępstw.
4.Państwa-Strony mogą wymieniać informacje poprzez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol).

Artykuł 19
Państwo-Strona, w którym domniemany sprawca wykroczenia jest ścigany sądownie, ma obowiązek, zgodnie ze swym prawem wewnętrznym lub stosownymi procedurami, poinformowania o prawomocnym wyniku postępowania Sekretarza Generalnego ONZ, który z kolei przekazuje te informacje innym Państwom-Stronom.

Artykuł 20
Państwa-Strony wykonują swe obowiązki wynikające z niniejszej konwencji w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej, a także z zasadą nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych państw.

Artykuł 21
Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie ma wpływu na inne prawa, obowiązki i zobowiązania państw i osób fizycznych określone w prawie międzynarodowym,

zwłaszcza zaś na cele Karty Narodów Zjednoczonych, międzynarodowego prawa humanitarnego i innych stosownych konwencji.

Artykuł 22
Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie uprawnia żadnego Państwa-Strony do rozpoczęcia na terytorium innego Państwa-Strony sprawowania swej jurysdykcji ani do wykonywania funkcji zastrzeżonych prawem wewnętrznym tego drugiego Państwa-Strony wyłącznie dla jego własnych organów.

Artykuł 23
1.Aneks może być zmieniany poprzez dodawanie traktatów, które:
(a)są otwarte dla wszystkich państw;
(b)weszły w życie;
(c)zostały ratyfikowane, przyjęte lub zatwierdzone, lub też przystąpiły do nich co najmniej dwadzieścia dwa Państwa-Strony niniejszej konwencji.
2.Po wejściu w życie niniejszej konwencji, każde Państwo-Strona może zaproponować taką zmianę. Propozycję zmiany należy przedstawić depozytariuszowi w formie pisemnej. Depozytariusz informuje o propozycji spełniającej wymagania określone w ust. 1 wszystkie państwa oraz dąży do uzyskania informacji o ich opinii o tym, czy należy przyjąć proponowaną zmianę.
3.Proponowaną zmianę uważa się za przyjętą, chyba że sprzeciwi się temu jedna trzecia Państw-Stron w formie pisemnego powiadomienia w ciągu 180 dni od przekazania państwom informacji o proponowanej zmianie.
4.Przyjęta zmiana aneksu wchodzi w życie z upływem 30 dni od złożenia dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia takiej zmiany, dla wszystkich Państw-Stron, które złożyły taki dokument. Dla każdego Państwa-Strony, które ratyfikowało, przyjęło lub zatwierdziło zmianę po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu, zmiana wchodzi w życie trzydziestego dnia od złożenia przez takie Państwo-Stronę jego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 24
1.Jeśli sporu między dwoma lub większą liczbą Państw-Stron, dotyczącego wykładni lub stosowania niniejszej konwencji, nie można w rozsądnym czasie rozstrzygnąć w drodze negocjacji, sprawę poddaje się na wniosek jednego z tych państw arbitrażowi. Gdyby w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o arbitraż strony nie mogły uzgodnić organizacji arbitrażu, każda ze stron może przekazać sprawę sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, poprzez złożenie wniosku zgodnie ze statutem Trybunału.
2.W chwili składania podpisu, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej konwencji, albo w chwili przystąpienia do konwencji, każde Państwo-Strona może oświadczyć, że nie uważa się za związane postanowieniami ust. 1. Inne Państwa-Strony nie są związane postanowieniami ust. 1 w odniesieniu do państwa, które poczyniło takie zastrzeżenie.
3.Każde państwo, które wniosło zastrzeżenie zgodnie z ust. 2, może je w dowolnym czasie wycofać poprzez powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego ONZ.

Artykuł 25
1.Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisania przez wszystkie państwa od dnia 10 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. w siedzibie ONZ w Nowym Jorku.
2.Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się u Sekretarza Generalnego ONZ.
3.Niniejsza konwencja jest otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw. Dokumenty przystąpienia składa się u Sekretarza Generalnego ONZ.

Artykuł 26
1.Niniejsza konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia na ręce Sekretarza Generalnego ONZ dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.
2.Dla każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego lub przystępującego do konwencji po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez takie państwo jego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 27
1.Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję poprzez pisemne powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego ONZ.
2.Wypowiedzenie wchodzi w życie z upływem roku od dnia, w którym Sekretarz Generalny ONZ otrzymał takie powiadomienia.

Artykuł 28
Oryginał niniejszej konwencji, którego teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są równie autentyczne, składa się u Sekretarza Generalnego ONZ, który wysyła jej poświadczone kopie do wszystkich państw.
W DOWÓD CZEGO, niżej podpisani, prawnie upoważnieni do tego przez ich rządy, podpisali niniejszą konwencję, otwartą do składania podpisów w siedzibie ONZ w Nowym Jorku dnia 10 stycznia 2000 r.

Aneks

1.Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze dnia 16 grudnia 1970 r.
2.Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu dnia 23 września 1971 r.
3.Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 14 grudnia 1973 r.
4.Międzynarodowa konwencja przeciwko braniu zakładników, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 17 grudnia 1979 r.
5.Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjęta w Wiedniu dnia 3 marca 1980 r.

6.Protokół w sprawie zwalczania bezprawnych aktów przemocy w portach lotniczych służących międzynarodowemu lotnictwu cywilnemu, uzupełniający Konwencję o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzony w Montrealu dnia 24 lutego 1988 r.
7.Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej, sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.
8.Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych w szelfie kontynentalnym, sporządzony w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.
9.Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 grudnia 1997 r.
Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:
-została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
-jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
-będzie niezmiennie zachowywana.
Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.
Dano w Warszawie dnia 10 lipca 2003 r.

USTAWA
z dnia 16 listopada 2000 r.
o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (tekst jednolity)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art.1.Ustawa określa zasady oraz tryb przeciwdziałania praniu pieniędzy, przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu, stosowania szczególnych środków ograniczających przeciwko osobom, grupom i podmiotom oraz obowiązki podmiotów uczestniczących w obrocie finansowym w zakresie gromadzenia i przekazywania informacji.

Art.2.Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1)instytucji obowiązanej - rozumie się przez to:

a)oddziały instytucji kredytowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.),

b)instytucje finansowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oddziały instytucji finansowych niemających siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe,

c)banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe,

d)Narodowy Bank Polski - w zakresie, w jakim prowadzi rachunki bankowe dla osób prawnych, sprzedaż monet, banknotów i numizmatów przeznaczonych na cele kolekcjonerskie oraz na inne cele, skup złota i wymianę zniszczonych środków płatniczych na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908 i 1036),

e)krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, agentów rozliczeniowych, krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, oddziały unijnych instytucji płatniczych oraz działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej agentów tych podmiotów w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.),

f)firmy inwestycyjne, banki powiernicze, w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94),

g)zagraniczne osoby prawne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską oraz towarowe domy maklerskie w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 197) oraz spółki handlowe, o których mowa w art. 50a tej ustawy,

h)Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. - w zakresie, w jakim prowadzi rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze,

i)podmioty prowadzące działalność - w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach oraz gier na automatach o niskich wygranych,

i)podmioty prowadzące działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach,

j)zakłady ubezpieczeń w zakresie ubezpieczeń na życie, w tym ubezpieczycieli krajowych, główne oddziały ubezpieczycieli z państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, oddziały ubezpieczycieli z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pośredników ubezpieczeniowych w zakresie ubezpieczeń na życie, chyba że za ich działania odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel,
k)fundusze inwestycyjne, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 157),
l)spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową,
m)operatorów pocztowych w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529),
n)notariuszy - w zakresie czynności notarialnych dotyczących obrotu wartościami majątkowymi, adwokatów wykonujących zawód, radców prawnych wykonujących zawód poza stosunkiem pracy w urzędach obsługujących organy administracji rządowej i jednostkach samorządu terytorialnego, prawników zagranicznych świadczących pomoc prawną poza stosunkiem pracy, biegłych rewidentów wykonujących zawód, doradców podatkowych wykonujących zawód,
o)podmioty prowadzące działalność w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych,
p)podmioty prowadzące działalność w zakresie wymiany walut,
q)przedsiębiorców prowadzących: domy aukcyjne, antykwariaty, działalność factoringową, działalność w zakresie obrotu metalami lub kamieniami szlachetnymi i półszlachetnymi, sprzedaży komisowej lub pośrednictwa w obrocie nieruchomościami,
r)fundacje,
s)stowarzyszenia posiadające osobowość prawną, utworzone na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) oraz przyjmujące płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 15.000 euro, również w drodze więcej niż jednej operacji,
t)przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.), przyjmujących płatności za towary w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 15.000 euro, również gdy należność za określony towar jest dokonywana w drodze więcej niż jednej operacji,
u)(uchylona);
1a)beneficjencie rzeczywistym - rozumie się przez to:
a)osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które są właścicielami osoby prawnej lub sprawują kontrolę nad klientem albo mają wpływ na osobę fizyczną, w imieniu której przeprowadzana jest transakcja lub prowadzona jest działalność,
b)osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które są udziałowcami lub akcjonariuszami lub posiadają prawo głosu na zgromadzeniu wspólników w wysokości powyżej 25% w tej osobie prawnej, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela, z wyjątkiem spółek, których papiery wartościowe są w obrocie zorganizowanym, podlegających lub stosujących przepisy prawa Unii Europejskiej w zakresie ujawniania informacji, a także podmiotów świadczących usługi finansowe na terytorium państwa

członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa równoważnego - w przypadku osób prawnych,
c)osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad co najmniej 25% majątku - w przypadku podmiotów, którym powierzono administrowanie wartościami majątkowymi oraz rozdzielanie takich wartości, z wyjątkiem podmiotów wykonujących czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
1b)podmiocie świadczącym usługi finansowe - rozumie się przez to instytucję obowiązaną lub inną instytucję, która posiada siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz prowadzi we własnym imieniu i na własny rachunek, na podstawie zezwolenia właściwego państwowego organu nadzoru nad takim podmiotem, działalność polegającą na:
a)przyjmowaniu depozytów lub innych wartości majątkowych powierzonych pod tytułem zwrotnym,
b)udzielaniu kredytów,
c)zawieraniu umów leasingu finansowego,
d)udzielaniu gwarancji i poręczeń,
e)obrocie na własny rachunek lub na rachunek klienta instrumentami rynku pieniężnego, dewizami, opcjami i terminowymi umowami na instrumenty finansowe typu futures,
f)uczestniczeniu w emisji instrumentów finansowych i świadczeniu usług związanych z taką emisją,
g)doradztwie dla przedsiębiorców w zakresie struktury kapitałowej, strategii przemysłowej oraz doradztwie dotyczącym łączenia się oraz nabywania przedsiębiorstw,
h)pośrednictwie na rynku pieniężnym,
i)zarządzaniu portfelem lub doradztwie inwestycyjnym,
j)przechowywaniu instrumentów finansowych lub administrowaniu nimi,
k)udostępnianiu skrytek sejfowych;
1c)banku fikcyjnym - rozumie się przez to podmiot świadczący usługi finansowe lub prowadzący równoważną działalność, utworzony na terytorium państwa, w którym nie posiada siedziby, w taki sposób, aby występowało rzeczywiste zarządzanie nim i kierowanie oraz który to podmiot nie jest stowarzyszony z grupą finansową działającą w sposób prawnie uregulowany;
1d)stosunkach gospodarczych - rozumie się przez to relacje instytucji obowiązanych z klientem związane z działalnością gospodarczą, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, które w chwili ich nawiązywania rokują długotrwałą współpracę;
1e)przeprowadzaniu transakcji - rozumie się przez to wykonanie zlecenia lub dyspozycji klienta przez instytucję obowiązaną;
1f)osobach zajmujących eksponowane stanowiska polityczne - rozumie się przez to osoby fizyczne:
a)szefów państw, szefów rządów, ministrów, wiceministrów lub zastępców ministrów, członków parlamentu, sędziów sądów najwyższych, trybunałów konstytucyjnych oraz innych organów sądowych, których orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu, z wyjątkiem trybów nadzwyczajnych, członków trybunałów obrachunkowych, członków zarządów banków centralnych, ambasadorów, chargés d'affairs oraz wyższych oficerów sił zbrojnych, członków organów zarządzających

lub nadzorczych przedsiębiorstw państwowych - którzy sprawują lub sprawowali te funkcje publiczne w okresie roku od dnia zaprzestania spełniania przesłanek określonych w tych przepisach,
b)małżonków osób, o których mowa w lit. a, lub osoby pozostające z nimi we wspólnym pożyciu, rodziców i dzieci osób, o których mowa w lit. a, małżonków tych rodziców i dzieci lub osoby pozostające z nimi we wspólnym pożyciu,
c)które pozostają lub pozostawały z osobami, o których mowa w lit. a, w ścisłej współpracy zawodowej lub gospodarczej lub są współwłaścicielami podmiotów prawa, a także jedynymi uprawnionymi do majątku podmiotów prawa, jeżeli zostały one założone na rzecz tych osób
-mające miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
2)transakcji - rozumie się przez to dokonywane we własnym, jak i w cudzym imieniu, na własny, jak i na cudzy rachunek:
a)wpłaty i wypłaty w formie gotówkowej lub bezgotówkowej, w tym przekazy pieniężne w rozumieniu art. 2 pkt 7 rozporządzenia nr 1781/2006, zlecone zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i poza nim,
b)kupno i sprzedaż wartości dewizowych,
c)przeniesienie własności lub posiadania wartości majątkowych, w tym oddanie w komis lub pod zastaw takich wartości, oraz przeniesienie wartości majątkowych pomiędzy rachunkami należącymi do tego samego klienta,
d)zamianę wierzytelności na akcje lub udziały;
3)wartościach majątkowych - rozumie się przez to środki płatnicze, instrumenty finansowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a także inne papiery wartościowe lub wartości dewizowe, prawa majątkowe, rzeczy ruchome oraz nieruchomości;
4)rachunku - rozumie się przez to rachunek bankowy, rachunek prowadzony w instytucji finansowej, rachunek prowadzony w instytucji kredytowej, rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, rachunek płatniczy prowadzony przez inny upoważniony podmiot, rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a także rejestr uczestników funduszu i ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego;
5)wstrzymaniu transakcji - rozumie się przez to czasowe ograniczenie dysponowania i korzystania z wartości majątkowych, polegające na uniemożliwieniu przeprowadzenia określonej transakcji przez instytucję obowiązaną;
6)blokadzie rachunku - rozumie się przez to czasowe uniemożliwienie dysponowania i korzystania ze wszystkich wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku, w tym również przez instytucję obowiązaną; w przypadku rachunku zbiorczego blokada może dotyczyć części wartości majątkowych znajdujących się na takim rachunku;
6a)zamrażaniu - rozumie się przez to zapobieganie przenoszeniu, zmianie, wykorzystaniu wartości majątkowych lub przeprowadzaniu transakcji w jakikolwiek sposób, który może spowodować zmianę ich wielkości, wartości, miejsca, własności, posiadania, charakteru, przeznaczenia lub jakąkolwiek inną zmianę, która może umożliwić korzystanie z wartości majątkowych;
7)(uchylony);
8)jednostkach współpracujących - rozumie się przez to organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego oraz inne państwowe jednostki organizacyjne,

a także Narodowy Bank Polski, Komisję Nadzoru Finansowego i Najwyższą Izbę Kontroli;
9)praniu pieniędzy - rozumie się przez to zamierzone postępowanie polegające na:
a)zamianie lub przekazaniu wartości majątkowych pochodzących z działalności o charakterze przestępczym lub z udziału w takiej działalności, w celu ukrycia lub zatajenia bezprawnego pochodzenia tych wartości majątkowych albo udzieleniu pomocy osobie, która bierze udział w takiej działalności w celu uniknięcia przez nią prawnych konsekwencji tych działań,
b)ukryciu lub zatajeniu prawdziwego charakteru wartości majątkowych lub praw związanych z nimi, ich źródła, miejsca przechowywania, rozporządzania, faktu ich przemieszczania, ze świadomością, że wartości te pochodzą z działalności o charakterze przestępczym lub udziału w takiej działalności,
c)nabyciu, objęciu w posiadanie albo używaniu wartości majątkowych pochodzących z działalności o charakterze przestępczym lub udziału w takiej działalności,
d)współdziałaniu, usiłowaniu popełnienia, pomocnictwie lub podżeganiu w przypadkach zachowań określonych w lit. a-c
-również jeżeli działania, w ramach których uzyskano wartości majątkowe, były prowadzone na terytorium innego państwa niż Rzeczpospolita Polska;
10)finansowaniu terroryzmu - rozumie się przez to czyn określony w art. 165a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.);
11)państwie równoważnym - rozumie się przez to państwo niebędące członkiem Unii Europejskiej, w którym stosowane są przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zgodne z prawem Unii Europejskiej;
12)rozporządzeniu nr 1781/2006 - rozumie się przez to rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym (Dz. Urz. UE L 345 z 08.12.2006, str. 1).
Art.2a.Przy ustalaniu równowartości w euro, o której mowa w ustawie, stosuje się średni kurs Narodowego Banku Polskiego dla danej waluty, obowiązujący w dniu dokonywania transakcji lub w dniu złożenia dyspozycji, lub w dniu zlecenia przeprowadzenia transakcji.

Rozdział 2

Organy właściwe w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu
Art.3.1.Organami administracji rządowej właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanymi dalej "organami informacji finansowej", są:
1)minister właściwy do spraw instytucji finansowych, jako naczelny organ informacji finansowej;
2)Generalny Inspektor Informacji Finansowej, zwany dalej "Generalnym Inspektorem".
2.Generalnego Inspektora powołuje i odwołuje na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych Prezes Rady Ministrów.
3.Generalny Inspektor jest podsekretarzem stanu w Ministerstwie Finansów.
4.Generalny Inspektor wykonuje swoje zadania przy pomocy jednostki organizacyjnej wyodrębnionej w tym celu w strukturze Ministerstwa Finansów.

5.Przepisy ust. 1 nie naruszają przepisów ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) określających zadania Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu.
Art.4.1.Do zadań Generalnego Inspektora należy uzyskiwanie, gromadzenie, przetwarzanie i analizowanie informacji w trybie określonym w ustawie oraz podejmowanie działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a w szczególności:
1)badanie przebiegu transakcji, co do których Generalny Inspektor powziął uzasadnione podejrzenia;
2)przeprowadzanie procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku;
3)rozstrzyganie w przedmiocie zwolnienia zamrożenia wartości majątkowych;
4)udostępnianie i żądanie przekazania informacji o transakcjach;
5)przekazywanie uprawnionym organom dokumentów uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa;
6)inicjowanie i podejmowanie innych działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w tym szkolenie pracowników instytucji obowiązanych w zakresie zadań nałożonych na te instytucje;
7)sprawowanie kontroli przestrzegania przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
8)współpraca z zagranicznymi instytucjami i międzynarodowymi organizacjami zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu;
9)nakładanie kar pieniężnych, o których mowa w ustawie.
2.Zadania organu, o którym mowa w art. 15 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1781/2006, wykonuje Generalny Inspektor.
Art.4a.1.Generalny Inspektor przedstawia Prezesowi Rady Ministrów roczne sprawozdanie ze swojej działalności w ciągu 3 miesięcy od zakończenia roku, za który składane jest sprawozdanie.
2.Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności liczbę zgłoszonych przez instytucje obowiązane transakcji, opis działań podjętych w odpowiedzi na te zgłoszenia oraz liczbę spraw, w których przeprowadzono postępowanie, liczbę osób, którym przedstawiono zarzut popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, i osób nieprawomocnie i prawomocnie skazanych za przestępstwa, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, oraz określenie wartości majątkowych, w stosunku do których dokonano zamrożenia, blokady i wstrzymania transakcji lub orzeczono zajęcie, zabezpieczenie majątkowe lub przepadek.
3.Minister Sprawiedliwości przekazuje Generalnemu Inspektorowi informacje o liczbie postępowań karnych, liczbie osób, w stosunku do których wszczęto postępowanie, i osób nieprawomocnie i prawomocnie skazanych za przestępstwa, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, oraz o wartościach majątkowych, w stosunku do których dokonano zamrożenia, blokady i wstrzymania transakcji lub orzeczono zajęcie, zabezpieczenie majątkowe lub przepadek - w terminie 2 miesięcy od zakończenia roku, za który przekazywane są informacje.
4.Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, po przekazaniu Prezesowi Rady Ministrów minister właściwy do spraw instytucji finansowych udostępnia na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów.

Art.4b.1.Generalny Inspektor podlega wyłączeniu od wykonywania zadań, o których mowa w art. 18 i 18a oraz art. 21 ust. 1, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności.
2.Wyłączenie następuje na wniosek Generalnego Inspektora złożony w formie pisemnej ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.
3.W razie wyłączenia Generalnego Inspektora, jego zadania wykonuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych.
Art.5.1.Minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, mogą delegować pracowników lub funkcjonariuszy jednostek i organów im podległych lub przez nich nadzorowanych do pracy w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4.
2.Szczegółowe warunki i tryb delegowania funkcjonariuszy jednostek i organów podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub przez niego nadzorowanych regulują odrębne przepisy.
3.Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych może wyznaczyć żołnierzy zawodowych do pełnienia służby w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4.
4.Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki oddelegowania funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w tym dane, jakie powinien zawierać wniosek, z którym Generalny Inspektor występuje o oddelegowanie funkcjonariusza, z uwzględnieniem stanowiska przeznaczonego dla oddelegowanego, zakresu wykonywanych na tym stanowisku zadań i obowiązków oraz proponowanego uposażenia, dane, jakie powinien zawierać rozkaz personalny o oddelegowaniu, z uwzględnieniem warunków i czasu trwania oddelegowania, a także rodzaje przysługujących oddelegowanemu funkcjonariuszowi uprawnień i świadczeń oraz zasady wypłacania uposażenia i innych należności pieniężnych, z uwzględnieniem podziału na uposażenia i należności wypłacane przez jednostkę organizacyjną Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz jednostkę organizacyjną, do której funkcjonariusz został oddelegowany.
5.Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki oddelegowania pracowników jednostek i organów mu podległych, w tym dane, jakie powinien zawierać wniosek, z którym Generalny Inspektor występuje o oddelegowanie, z uwzględnieniem stanowiska przeznaczonego dla oddelegowanego, zakresu wykonywanych na tym stanowisku zadań i obowiązków oraz proponowanego uposażenia, a także rodzaje przysługujących oddelegowanemu uprawnień i świadczeń oraz zasady wypłacania uposażenia i innych należności pieniężnych, z uwzględnieniem podziału na uposażenia i należności wypłacane przez jednostkę delegującą oraz jednostkę organizacyjną, do której pracownik został oddelegowany.
6.Szczegółowe zasady i tryb postępowania przy wyznaczaniu żołnierzy zawodowych do pełnienia służby w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4, a także szczegółowe zasady przyznawania uposażenia oraz innych świadczeń przysługujących w czasie pełnienia służby w tej jednostce określa ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, z późn. zm.).
Art.6.(uchylony).

Art.7.1.W przypadku prowadzenia postępowania kontrolnego w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o Najwyższej Izbie Kontroli, Generalny Inspektor udostępnia kontrolerom informacje uzyskane w wyniku realizacji zadań, o których mowa w art. 4, na podstawie odrębnego upoważnienia Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.
2.W przypadku kontroli Najwyższej Izby Kontroli stosuje się art. 34.

Rozdział 3

Obowiązki instytucji obowiązanych
Art.8.1.Instytucja obowiązana przeprowadzająca transakcję, której równowartość przekracza 15.000 euro, ma obowiązek zarejestrować taką transakcję również w przypadku, gdy jest ona przeprowadzana za pomocą więcej niż jednej operacji, których okoliczności wskazują, że są one ze sobą powiązane i zostały podzielone na operacje o mniejszej wartości z zamiarem uniknięcia obowiązku rejestracji.
1a.W przypadku podmiotu prowadzącego kasyno gry w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.) obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy zakupu lub sprzedaży żetonów o wartości stanowiącej co najmniej równowartość 1.000 euro.
1b.Do transakcji określonych w ust. 1a stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące transakcji, o których mowa w ust. 1.
1c.(uchylony).
1d.(uchylony).
1e.Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:
1)przelewu z rachunku na rachunek lokaty terminowej, które należą do tego samego klienta w tej samej instytucji obowiązanej;
2)przelewu na rachunek z rachunku lokaty terminowej, które należą do tego samego klienta w tej samej instytucji obowiązanej;
3)przelewów przychodzących, z wyjątkiem przelewów przychodzących z zagranicy;
4)transakcji związanych z gospodarką własną instytucji obowiązanych;
5)transakcji zawieranych na rynku międzybankowym;
6)przypadków określonych w art. 9d ust. 1;
7)banków zrzeszających banki spółdzielcze, o ile transakcja została zarejestrowana w zrzeszonym banku spółdzielczym;
8)transakcji tymczasowego przewłaszczenia na zabezpieczenie wartości majątkowych, wykonanej na czas trwania umowy przewłaszczenia z instytucją obowiązaną.
2.(uchylony).
3.Instytucja obowiązana przeprowadzająca transakcję, której okoliczności wskazują, że może ona mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, ma obowiązek zarejestrować taką transakcję, bez względu na jej wartość i charakter.
3a.W przypadku gdy instytucja obowiązana nie przyjmuje dyspozycji lub zlecenia do przeprowadzenia transakcji, obowiązek, o którym mowa w ust. 3, stosuje się także, gdy instytucja ta wie lub przy zachowaniu należytej staranności powinna wiedzieć o takiej transakcji w związku z wykonaniem umowy z klientem.
3b.Instytucje obowiązane będące adwokatami, radcami prawnymi oraz prawnikami zagranicznymi obowiązek, o którym mowa w ust. 3, wykonują, jeżeli uczestniczą w

transakcjach w związku ze świadczeniem klientowi pomocy w planowaniu lub przeprowadzaniu transakcji dotyczących:
1)kupna i sprzedaży nieruchomości lub przedsiębiorstw;
2)zarządzania pieniędzmi, papierami wartościowymi lub innymi wartościami majątkowymi;
3)otwierania rachunków lub zarządzania nimi;
4)organizacji wpłat i dopłat na kapitał zakładowy i akcyjny, organizacji wkładu do tworzenia lub prowadzenia działalności spółek lub zarządzania nimi;
5)tworzenia, działalności przedsiębiorców w innej formie organizacyjnej, a także zarządzania nimi.
4.Rejestr transakcji, o których mowa w ust. 1 i 3, jest przechowywany przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym transakcje zostały zarejestrowane. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału oraz przekształcenia instytucji obowiązanej, do przechowywania rejestrów i dokumentacji stosuje się odpowiednio przepisy art. 76 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 i 613).
4a.Informacje o transakcjach przeprowadzanych przez instytucje obowiązane oraz dokumenty dotyczące transakcji są przechowywane przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym dokonano ostatniego zapisu związanego z transakcją.
4b.Przepisy ust. 4 i 4a stosuje się odpowiednio do informacji zarejestrowanych na podstawie ust. 3a i 3b.
5.Obowiązek rejestracji transakcji, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami, instytucji pieniądza elektronicznego, oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, agentów rozliczeniowych, adwokatów, radców prawnych i prawników zagranicznych oraz biegłych rewidentów i doradców podatkowych.
Art.8a.1.Instytucje obowiązane prowadzą bieżącą analizę przeprowadzanych transakcji. Wyniki analiz powinny być dokumentowane w formie papierowej lub elektronicznej.
2.Wyniki analiz przechowywane są przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym zostały przeprowadzone. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału oraz przekształcenia instytucji obowiązanej do przechowywania dokumentacji stosuje się odpowiednio przepisy art. 76 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.
Art.8b.1.Instytucje obowiązane stosują wobec swoich klientów środki bezpieczeństwa finansowego. Zakres stosowania jest określany na podstawie oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, zwanej dalej "oceną ryzyka", dokonanej w wyniku analizy, z uwzględnieniem w szczególności rodzaju klienta, stosunków gospodarczych, produktów lub transakcji.
2.Środki bezpieczeństwa finansowego nie są stosowane przez:
1)Narodowy Bank Polski;
2)(uchylony).
3.Środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w ust. 1, polegają na:
1)identyfikacji klienta i weryfikacji jego tożsamości na podstawie dokumentów lub informacji publicznie dostępnych;

2)podejmowaniu czynności, z zachowaniem należytej staranności, w celu identyfikacji beneficjenta rzeczywistego i stosowaniu uzależnionych od oceny ryzyka odpowiednich środków weryfikacji jego tożsamości w celu uzyskania przez instytucję obowiązaną danych dotyczących tożsamości beneficjenta rzeczywistego, w tym ustalaniu struktury własności i zależności klienta;
3)uzyskiwaniu informacji dotyczących celu i zamierzonego przez klienta charakteru stosunków gospodarczych;
4)bieżącym monitorowaniu stosunków gospodarczych z klientem, w tym badaniu przeprowadzanych transakcji w celu zapewnienia, że przeprowadzane transakcje są zgodne z wiedzą instytucji obowiązanej o kliencie i profilu jego działalności oraz z ryzykiem, a także, w miarę możliwości, badaniu źródła pochodzenia wartości majątkowych oraz bieżącym aktualizowaniu posiadanych dokumentów i informacji.
4.Środki bezpieczeństwa finansowego są stosowane w szczególności:
1)przy zawieraniu umowy z klientem;
2)przy przeprowadzaniu transakcji z klientem, z którym instytucja obowiązana nie zawarła uprzednio umowy, której równowartość przekracza 15.000 euro, bez względu na to czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, których okoliczności wskazują, że są one ze sobą powiązane;
3)gdy istnieje podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu bez względu na wartość transakcji, formę organizacyjną oraz rodzaj klienta;
4)gdy zachodzi wątpliwość czy otrzymane wcześniej dane, o których mowa w art. 9 są prawdziwe lub pełne.
5.W przypadku gdy instytucja obowiązana nie może wykonać obowiązków, o których mowa w ust. 3 pkt 1-3, nie przeprowadza transakcji, nie podpisuje umowy z klientem lub rozwiązuje zawarte umowy oraz przekazuje Generalnemu Inspektorowi, według ustalonego wzoru, w uzasadnionych przypadkach z uwzględnieniem ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, informacje o danym kliencie wraz z posiadanymi informacjami o planowanej przez niego transakcji.
6.Instytucje obowiązane, na żądanie organów informacji finansowej i organów, o których mowa w art. 21 ust. 3, wykazują środki bezpieczeństwa finansowego zastosowane przez nie w związku z ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.
Art.9.1.Identyfikacja, o której mowa w art. 8b ust. 3 pkt 1, obejmuje:
1)w przypadku osób fizycznych i ich przedstawicieli - ustalenie i zapisanie cech dokumentu stwierdzającego na podstawie odrębnych przepisów tożsamość osoby, a także imienia, nazwiska, obywatelstwa oraz adresu osoby dokonującej transakcji, a ponadto numeru PESEL lub daty urodzenia w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL, lub numeru dokumentu stwierdzającego tożsamość cudzoziemca, lub kodu kraju w przypadku przedstawienia paszportu;
2)w przypadku osób prawnych - zapisanie aktualnych danych z wyciągu z rejestru sądowego lub innego dokumentu, wskazującego nazwę (firmę), formę organizacyjną osoby prawnej, siedzibę i jej adres, numer identyfikacji podatkowej, a także imienia, nazwiska i numeru PESEL lub daty urodzenia w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL, osoby reprezentującej tę osobę prawną;
3)w przypadku jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej - zapisanie aktualnych danych z dokumentu wskazującego nazwę, formę organizacyjną, siedzibę i jej adres, numer identyfikacji podatkowej, a także imienia,

nazwiska i numeru PESEL lub daty urodzenia w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL, osoby reprezentującej tę jednostkę.
2.Identyfikacja, o której mowa w art. 8b ust. 3 pkt 1, dotyczy także stron transakcji niebędących klientami i obejmuje ustalenie i zapisanie ich nazwy (firmy) lub imienia i nazwiska oraz adresu, w zakresie, w jakim dane te instytucja obowiązana może ustalić przy zachowaniu należytej staranności.
3.Identyfikacja, o której mowa w art. 8b ust. 3 pkt 2, obejmuje ustalenie i zapisanie imienia, nazwiska i adresu oraz dodatkowo innych danych identyfikacyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w zakresie, w jakim instytucja obowiązana może je ustalić.
Art.9a.1.Weryfikacja, o której mowa w art. 8b ust. 3 pkt 1 i 2, polega na sprawdzeniu i potwierdzeniu danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 3, i następuje przed zawarciem umowy z klientem lub przed przeprowadzeniem transakcji.
2.Weryfikacja, o której mowa w art. 8b ust. 3 pkt 1 i 2, może być zakończona po nawiązaniu stosunków gospodarczych, jedynie jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia dalszego prowadzenia działalności gospodarczej oraz gdy występuje niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu ustalone na podstawie przeprowadzonej analizy.
3.W przypadku działalności ubezpieczeniowej, w zakresie ubezpieczeń na życie, weryfikacja tożsamości uposażonego lub uprawnionego z tytułu polisy może nastąpić w chwili wypłaty lub przed jej dokonaniem albo w chwili gdy uposażony lub uprawniony zamierza wykonać prawa wynikające z umowy ubezpieczenia.
Art.9b.1.W uzasadnionych przypadkach możliwe jest otwarcie rachunku bez dopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 8b ust. 1-4.
2.W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dokonanie transakcji za pośrednictwem rachunku jest możliwe z chwilą zawarcia umowy o prowadzenie takiego rachunku.
Art.9c.W przypadku podmiotu prowadzącego kasyno gry lub salon gry bingo pieniężne, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, środki, o których mowa w art. 8b ust. 3 pkt 1, stosuje się przy wejściu klienta do kasyna gry oraz salonu gry bingo pieniężne, niezależnie od wartości żetonów lub kartonów zakupionych do gry.
Art.9d.1.Instytucje obowiązane, przy uwzględnieniu ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, mogą odstąpić od stosowania przepisów art. 8b ust. 3 pkt 1-3:
1)gdy klient jest podmiotem świadczącym usługi finansowe, mającym siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa równoważnego;
2)w stosunku do:
a)organów administracji rządowej, organów samorządu terytorialnego oraz organów egzekucyjnych,
b)umów ubezpieczenia na życie, w przypadku gdy składka roczna nie przekracza równowartości 1.000 euro lub składka jednorazowa nie przekracza równowartości 2.500 euro,
c)polis ubezpieczeniowych występujących w powiązaniu z ubezpieczeniem emerytalnym, o ile warunki ubezpieczenia nie zawierają klauzuli o odpłatnym zrzeczeniu się przez ubezpieczonego praw wynikających z polisy oraz o ile polisy te nie mogą być użyte jako zabezpieczenie kredytu lub pożyczki,
d)pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, pod warunkiem że:

-maksymalna kwota wartości pieniężnej przechowywanej na instrumencie płatniczym nie przekracza równowartości w walucie polskiej kwoty 250 euro i nie jest możliwe ponowne zasilenie tego instrumentu wartością pieniężną,
-maksymalna kwota transferu pieniądza elektronicznego nie przekracza równowartości w walucie polskiej kwoty 2.500 euro rocznie, chyba że kwota wykupu pieniądza elektronicznego stanowi co najmniej równowartość w walucie polskiej kwoty 1.000 euro w danym roku kalendarzowym,
e)transakcji, gdy dostawca usług płatniczych odbiorcy jest w stanie za pomocą indywidualnego numeru referencyjnego monitorować wstecz, do zleceniodawcy, przekaz pieniężny pochodzący od osoby prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub osoby fizycznej, która zawarła z odbiorcą umowę na dostawę towarów i usług, także gdy kwota transakcji nie przekracza równowartości 1.000 euro.
2.W przypadku gdy klient jest spółką, której papiery wartościowe są dopuszczone do publicznego obrotu na rynku regulowanym w co najmniej jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie równoważnym, instytucje obowiązane, przy uwzględnieniu ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, mogą ograniczyć stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego do przypadków i środków określonych w art. 8b ust. 3 pkt 1 i ust. 4 pkt 1 i 3.
3.W przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a i b instytucje obowiązane gromadzą informacje w celu ustalenia, czy klient spełnia warunki określone w tych przepisach.
4.Do gromadzenia informacji, o których mowa w ust. 3, art. 9k stosuje się odpowiednio.
5.Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, inne niż wskazane w ust. 1 i 2 kategorie podmiotów lub rodzaje działalności, z którymi jest związane niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, w stosunku do których możliwe jest niestosowanie przepisów art. 8b ust. 3 pkt 2-4 i ust. 4 pkt 2 i 4 - z uwzględnieniem prawidłowości wykonania środków bezpieczeństwa finansowego przez instytucje obowiązane.
6.Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, listę państw równoważnych, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowości wykonania środków bezpieczeństwa finansowego przez instytucje obowiązane oraz oceny w zakresie spełniania przez dane państwo standardów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, dokonywane przez organizacje międzynarodowe.
Art.9e.1.Instytucje obowiązane stosują, na podstawie analizy ryzyka, wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego wobec klienta w przypadkach, które mogą wiązać się z wyższym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a w szczególności w przypadkach określonych w ust. 2-5.
2.W przypadku gdy klient nie jest obecny, dla celów identyfikacji instytucje obowiązane stosują, w celu zmniejszenia ryzyka, co najmniej jeden z następujących środków:
1)ustalenie tożsamości klienta na podstawie dodatkowych dokumentów lub informacji;
2)dodatkową weryfikację autentyczności przedstawionych dokumentów lub poświadczenie ich zgodności z oryginałem przez notariusza, organ administracji

rządowej, organ samorządu terytorialnego lub podmiot świadczący usługi finansowe;
3)ustalenie, że pierwsza transakcja została przeprowadzona za pośrednictwem rachunku klienta w podmiocie świadczącym usługi finansowe.
3.W zakresie transgranicznych stosunków z instytucjami będącymi korespondentami z państw innych niż państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz państwa równoważne, instytucje obowiązane będące podmiotami świadczącymi usługi finansowe:
1)gromadzą informacje pozwalające na ustalenie zakresu działalności oraz czy podmiot świadczący usługi finansowe podlega nadzorowi państwowemu;
2)oceniają środki stosowane przez podmiot świadczący usługi finansowe będący korespondentem w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
3)sporządzają dokumentację określającą zakres odpowiedzialności każdego podmiotu świadczącego usługi finansowe;
4)ustalają - w odniesieniu do kont przejściowych, że podmiot świadczący usługi finansowe będący korespondentem przeprowadził weryfikację tożsamości i podjął odpowiednie działania w ramach procedur zachowania środków bezpieczeństwa finansowego w stosunku do klientów mających bezpośredni dostęp do rachunków bankowych korespondenta oraz że ma możliwość udostępnienia na żądanie korespondenta danych dotyczących zachowania środków bezpieczeństwa finansowego wobec klienta;
5)nawiązują współpracę po uprzednim uzyskaniu zgody zarządu lub wyznaczonego członka zarządu lub osoby wyznaczonej przez zarząd lub osoby wyznaczonej zgodnie z art. 10b ust. 1.
4.W odniesieniu do osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne, instytucje obowiązane:
1)wprowadzają procedury oparte na ocenie ryzyka w celu ustalenia, czy klient jest osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne;
2)stosują środki odpowiednie do określonego przez instytucję obowiązaną ryzyka w celu ustalenia źródła pochodzenia wprowadzanych do obrotu wartości majątkowych;
3)prowadzą stałą kontrolę przeprowadzanych transakcji;
4)zawierają umowę z klientem po uprzednim uzyskaniu zgody zarządu, wskazanego członka zarządu lub osoby wyznaczonej przez zarząd lub odpowiedzialnej za działalność instytucji obowiązanej.
5.Instytucje obowiązane mogą przyjmować oświadczenia na piśmie, czy dany klient jest osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne, pod rygorem odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym.
Art.9f.1.Instytucja obowiązana, będąca podmiotem świadczącym usługi finansowe, nie nawiązuje i nie utrzymuje współpracy w ramach bankowości korespondencyjnej z bankiem fikcyjnym.
2.Instytucje obowiązane nie nawiązują i nie utrzymują współpracy w ramach bankowości korespondencyjnej z instytucją obowiązaną, będącą podmiotem świadczącym usługi finansowe, który zawiera umowy o prowadzenie rachunków z bankiem fikcyjnym.
Art.9g.Instytucje obowiązane stosują odpowiednie środki bezpieczeństwa finansowego w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu

terroryzmu, które może wynikać z produktów lub transakcji pozwalających na zachowanie anonimowości.
Art.9h.Instytucje obowiązane mogą korzystać z usług innych podmiotów w zakresie wykonania obowiązków określonych w art. 8b ust. 3 pkt 1-3. Odpowiedzialność za ich wykonanie ponosi instytucja obowiązana.
Art.9i.1.Instytucja obowiązana przeprowadzająca transakcję na podstawie zlecenia lub dyspozycji przyjętej lub otrzymanej przez podmiot świadczący usługi finansowe, mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa równoważnego, może uznać obowiązki, o których mowa w art. 8b ust. 3 pkt 1-3, za wykonane pod warunkiem zapewnienia przekazania na każde żądanie instytucji obowiązanej kopii dokumentów lub informacji potwierdzających zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego.
2.Instytucja obowiązana przyjmująca zlecenie lub dyspozycję udostępnia niezwłocznie, na żądanie instytucji przeprowadzającej transakcję, kopie dokumentów i informacje, o których mowa w ust. 1.
3.Instytucja obowiązana nie stosuje przepisu ust. 1, w przypadkach gdy środki bezpieczeństwa finansowego zostały wykonane przez podmiot świadczący usługi finansowe, związane z transferem środków pieniężnych.
4.Do udostępniania informacji, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie danych objętych tajemnicą prawnie chronioną, wynikających z właściwych przepisów ze względu na rodzaj prowadzonej przez instytucję obowiązaną działalności.
Art.9j.1.Instytucje obowiązane posiadające oddziały i filie na terytorium państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej stosują w tych oddziałach i filiach środki bezpieczeństwa finansowego określone w ustawie.
2.W przypadku braku możliwości wykonania obowiązku określonego w ust. 1, instytucje obowiązane dokonują wszelkich czynności w celu skutecznego przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, przewidzianych w przepisach prawa państw, o których mowa w ust. 1.
3.Instytucje obowiązane informują oddziały i filie, o których mowa w ust. 1, o wprowadzonych wewnętrznych procedurach w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
Art.9k.Informacje uzyskane w wyniku stosowania środków, o których mowa w art. 8b i 9e, są przechowywane przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym przeprowadzono transakcję z klientem. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału lub przekształcenia instytucji obowiązanej, do przechowywania dokumentacji stosuje się przepisy art. 76 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.
Art.10.(uchylony).
Art.10a.1.Instytucje obowiązane wprowadzają w formie pisemnej wewnętrzną procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
2.Wewnętrzna procedura, o której mowa w ust. 1, powinna w szczególności zawierać określenie sposobu wykonania środków bezpieczeństwa finansowego, rejestracji transakcji, sposobu analizy i oceny ryzyka, przekazywania informacji o transakcjach Generalnemu Inspektorowi, procedury wstrzymania transakcji, blokady rachunku i zamrożenia wartości majątkowych, sposób przyjmowania oświadczeń, o których

mowa w art. 9e ust. 5, o ile są przyjmowane, oraz sposób przechowywania informacji.
3.Przy dokonywaniu analizy w celu określenia wysokości ryzyka instytucja obowiązana powinna uwzględnić w szczególności następujące kryteria:
1)ekonomiczne - polegające na ocenie transakcji klienta pod względem celu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej;
2)geograficzne - polegające na dokonywaniu transakcji nieuzasadnionych charakterem działalności gospodarczej zawieranych z podmiotami z państw, w których występuje wysokie zagrożenie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;
3)przedmiotowe - polegające na prowadzeniu przez klienta działalności gospodarczej wysokiego ryzyka z punktu widzenia podatności na pranie pieniędzy i finansowanie terroryzmu;
4)behawioralne - polegające na nietypowym, w danej sytuacji, zachowaniu klienta.
4.Instytucje obowiązane zapewniają udział pracowników, wykonujących obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu w instytucji obowiązanej, w programach szkoleniowych dotyczących tych obowiązków.
Art.10b.1.Instytucje obowiązane wyznaczają osoby odpowiedzialne za wykonanie obowiązków określonych w ustawie. W przypadku instytucji obowiązanych będących kapitałowymi spółkami handlowymi, bankami spółdzielczymi lub państwowymi, osobą odpowiedzialną za wykonanie obowiązków określonych w ustawie jest członek zarządu wyznaczony przez zarząd, a w odniesieniu do oddziałów banków zagranicznych lub instytucji kredytowych taką osobą jest dyrektor oddziału.
2.W przypadku instytucji obowiązanych wykonujących działalność jednoosobowo, osobą odpowiedzialną jest osoba wykonująca tę działalność.
3.Do instytucji obowiązanych wykonujących działalność jednoosobowo przepis art. 10a ust. 4 stosuje się odpowiednio.
Art.10c.1.Przepisów rozporządzenia nr 1781/2006 nie stosuje się w przypadku, gdy dostawca usług płatniczych odbiorcy jest w stanie przy pomocy indywidualnego numeru referencyjnego monitorować wstecz, do zleceniodawcy, przekaz pieniężny pochodzący od osoby prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub osoby fizycznej, która zawarła z odbiorcą umowę na dostawę towarów i usług, także gdy kwota transakcji nie przekracza równowartości 1.000 euro.
2.Przepisu art. 5 rozporządzenia nr 1781/2006 nie stosuje się do dostawców usług płatniczych posiadających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do przekazów pieniężnych na rzecz organizacji niedziałających w celu osiągnięcia zysku, prowadzących działalność charytatywną, religijną, kulturalną, edukacyjną, społeczną, naukową, jeżeli przekaz pieniężny nie przekracza równowartości 150 euro i odbywa się wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
Art.10d.Do instytucji obowiązanych będących adwokatami, radcami prawnymi lub prawnikami zagranicznymi przepisy art. 8a, art. 8b ust. 3 pkt 2-4, art. 9e ust. 1-3, art. 9f-9j, art. 10a ust. 1-3, art. 10b ust. 1 i art. 10c nie mają zastosowania.

Rozdział 4

Zasady przekazywania informacji Generalnemu Inspektorowi

Art.11.1.Instytucje obowiązane przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o transakcjach zarejestrowanych zgodnie z art. 8 ust. 1 i 3. Przekazanie to polega na przesłaniu lub dostarczeniu danych z rejestru transakcji, o którym mowa w art. 8 ust. 4, także z wykorzystaniem informatycznych nośników danych.

2.(uchylony).

3.Informacje o transakcjach, o których mowa w art. 8 ust. 1, mogą być przekazywane Generalnemu Inspektorowi za pośrednictwem izb gospodarczych zrzeszających instytucje obowiązane i banków zrzeszających banki spółdzielcze.

4.Informacje o transakcjach, o których mowa w art. 8, mogą być przekazywane Generalnemu Inspektorowi za pośrednictwem właściwego miejscowo organu samorządu zawodowego notariuszy, adwokatów, radców prawnych i prawników zagranicznych, o ile krajowy organ tego samorządu podejmie uchwałę określającą szczegółowe zasady i tryb przekazywania takich informacji Generalnemu Inspektorowi. Krajowy organ samorządu przekazuje Generalnemu Inspektorowi wykaz osób odpowiedzialnych za przekazywanie takich informacji.

5.Obowiązek informowania o transakcjach objętych przepisami ustawy nie dotyczy przypadku, gdy adwokaci, radcowie prawni i prawnicy zagraniczni, biegli rewidenci oraz doradcy podatkowi reprezentują klienta na podstawie pełnomocnictwa procesowego w związku z toczącym się postępowaniem albo udzielają porady służącej temu postępowaniu.

Art.12.1.Informacje o transakcjach zarejestrowanych zgodnie z art. 8 ust. 1 i 3 powinny zawierać w szczególności następujące dane:

1)datę przeprowadzenia transakcji;

2)dane identyfikacyjne stron transakcji, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 2;

3)kwotę, walutę i rodzaj transakcji;

4)numery rachunków, które zostały wykorzystane do przeprowadzenia transakcji, w przypadku transakcji z udziałem takich rachunków;

5)(uchylony);

6)(uchylony);

7)uzasadnienie oraz miejsce, datę i sposób złożenia dyspozycji w przypadku przekazywania informacji o transakcji, o których mowa w art. 8 ust. 3.

2.Informacje o transakcjach zarejestrowanych zgodnie z art. 8 ust. 1 i 3, zawierające dane określone w ust. 1, przekazuje się do Generalnego Inspektora:

1)w terminie 14 dni po upływie każdego miesiąca kalendarzowego - w przypadku transakcji, o których mowa w art. 8 ust. 1;

2)niezwłocznie - w przypadku transakcji, o których mowa w art. 8 ust. 3.

3.Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się, w odniesieniu do danych identyfikacyjnych strony transakcji niebędącej klientem, w przypadku transakcji przeprowadzanych na rynku regulowanym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

Art.12a.W przypadku transakcji, o której mowa w art. 8 ust. 3, instytucja obowiązana przekazuje dodatkowe dane o stronach transakcji, będące w jej posiadaniu, w tym informacje o ich rachunkach osobistych oraz związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, niewykorzystanych w przedmiotowej transakcji.

Art.13.Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii

Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego oraz Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określi, w drodze rozporządzenia:
1)wzór rejestru, o którym mowa w art. 8 ust. 4, sposób jego prowadzenia oraz tryb dostarczania danych z rejestru Generalnemu Inspektorowi;
2)tryb przekazywania Generalnemu Inspektorowi informacji o transakcjach, o których mowa w art. 8 ust. 1 i 3, przy wykorzystaniu informatycznych nośników danych;
3)wzór formularza i sposób przekazywania informacji, o których mowa w art. 8b ust. 5.
Art.13a.1.Instytucja obowiązana udostępnia niezwłocznie informacje dotyczące transakcji objętych przepisami ustawy na pisemne żądanie Generalnego Inspektora. Udostępnienie polega w szczególności na przekazaniu informacji o stronach transakcji, zawartości dokumentów, w tym dotyczących sald i obrotów na rachunku, przekazaniu ich potwierdzonych kopii lub udostępnieniu odpowiednich dokumentów do wglądu upoważnionym pracownikom jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4, w celu sporządzenia notatek bądź kopii.
2.Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane Generalnemu Inspektorowi nieodpłatnie.
3.Generalny Inspektor może żądać przekazania informacji, o których mowa w ust. 1, w formie elektronicznej.
Art.14.1.(uchylony).
2.Prokuratura, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne oraz jednostki podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych i przez niego nadzorowane informują niezwłocznie, w granicach swoich ustawowych kompetencji, Generalnego Inspektora o wszystkich przypadkach:
1)uzyskania informacji wskazujących na podejrzenie popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, w formie zestawienia zbiorczego, nie później niż do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym uzyskano te informacje;
2)przedstawienia zarzutu popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego;
3)wszczęcia i zakończenia postępowania w sprawie o przestępstwa, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego.
3.Informacja, o której mowa w ust. 2, powinna wskazywać w szczególności okoliczności dotyczące popełnienia przestępstwa oraz osoby biorące w nim udział.
4.Generalny Inspektor niezwłocznie powiadamia podmioty, o których mowa w ust. 2, o okolicznościach wskazujących na związek między informacjami uzyskanymi w trybie określonym w tym przepisie a informacjami o transakcjach, o których mowa w art. 8 ust. 3, art. 16 ust. 1 i 1a oraz art. 17.
Art.15.Jednostki współpracujące, w granicach swoich ustawowych kompetencji, są obowiązane udostępniać, na wniosek Generalnego Inspektora, informacje niezbędne do realizacji jego zadań w zakresie zapobiegania przestępstwom, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego.
Art.15a.1.Jednostki współpracujące, z wyłączeniem organów, o których mowa w art. 14 ust. 2, są obowiązane, w granicach swoich ustawowych kompetencji, współpracować z Generalnym Inspektorem w zakresie zapobiegania przestępstwom, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, przez:

1)niezwłoczne powiadamianie Generalnego Inspektora o podejrzeniu popełnienia prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
2)przekazywanie potwierdzonych kopii dokumentów dotyczących transakcji, co do których zachodzi podejrzenie, że mają one związek z popełnieniem przestępstw, o których mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, oraz informacji o stronach tych transakcji.
2.Jednostki współpracujące są obowiązane do opracowania instrukcji postępowania w przypadkach, o których mowa w ust. 1.
3.Organy kontroli skarbowej, organy podatkowe i organy celne powiadamiają niezwłocznie Generalnego Inspektora także o wszelkich ujawnionych w toku swojej działalności okolicznościach, mogących wskazywać na prowadzenie działań mających na celu popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego.
4.Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 3, powinno zawierać w szczególności opis ujawnionych okoliczności wraz z przyczynami, dla których powiadamiający uznał, że mogą one wskazywać na prowadzenie działań mających na celu popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego.
5.Organy Straży Granicznej oraz organy celne przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 309 z 25.11.2005, str. 9), oraz informacje zawarte w zgłoszeniu określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826 oraz z 2013 r. poz. 1036). Informacje te są przekazywane odpowiednio za pośrednictwem Komendanta Głównego Straży Granicznej lub Szefa Służby Celnej, w terminie do 14 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano przywozu środków pieniężnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wywozu środków pieniężnych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
6.Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, formę i tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 5, z uwzględnieniem konieczności sprawnego przekazywania Generalnemu Inspektorowi informacji zgromadzonych przez organy Straży Granicznej oraz organy celne.
Art.15b.W uzasadnionych przypadkach Generalny Inspektor może zwrócić się do organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej o zbadanie legalności pochodzenia określonych wartości majątkowych. Informacja o wynikach przeprowadzonych działań jest przekazywana Generalnemu Inspektorowi niezwłocznie.

Rozdział 5

Procedura wstrzymywania transakcji i blokady rachunku
Art.16.1.Instytucja obowiązana, która otrzymała dyspozycję lub zlecenie przeprowadzenia transakcji, mająca przeprowadzić transakcję lub posiadająca informacje o zamiarze przeprowadzenia transakcji, co do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że może ona mieć związek z popełnieniem przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, ma obowiązek niezwłocznie

zawiadomić na piśmie Generalnego Inspektora, przekazując wszystkie posiadane dane określone w art. 12 ust. 1 oraz art. 12a wraz ze wskazaniem przesłanek przemawiających za wstrzymaniem transakcji lub blokadą rachunku, oraz wskazać przewidywany termin jej realizacji. Przepisu art. 11 ust. 4 nie stosuje się.
1a.W przypadku gdy instytucja dokonująca zawiadomienia zgodnie z ust. 1 nie jest instytucją mającą przeprowadzić transakcję, zawiadomienie zawiera również wskazanie instytucji, która ma przeprowadzić transakcję.
2.Po otrzymaniu zawiadomienia Generalny Inspektor dokonuje niezwłocznego potwierdzenia jego przyjęcia, w formie pisemnej, podając datę i godzinę przyjęcia zawiadomienia.
3.Zawiadomienie i potwierdzenie, o których mowa w ust. 1 i 2, może zostać przekazane również przy użyciu informatycznych nośników danych.
4.Do czasu otrzymania żądania, o którym mowa w art. 18 ust. 1, nie dłużej niż 24 godziny, od momentu potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia, o którym mowa w art. 16 ust. 2, instytucja obowiązana nie wykonuje transakcji, której dotyczy zawiadomienie.
Art.16a.(uchylony).
Art.17.Jeżeli zawiadomienia, o którym mowa w art. 16 ust. 1, nie można dokonać przed wykonaniem albo podczas wykonywania dyspozycji lub zlecenia przeprowadzenia transakcji, instytucja obowiązana przekazuje informację o transakcji niezwłocznie po jej przeprowadzeniu, podając przyczyny braku wcześniejszego zawiadomienia.
Art.18.1.Jeżeli z zawiadomienia, o którym mowa w art. 16 ust. 1, wynika, że transakcja, która ma zostać przeprowadzona, może mieć związek z popełnieniem przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, Generalny Inspektor może w ciągu 24 godzin od daty i godziny wskazanych w potwierdzeniu, o którym mowa w art. 16 ust. 2, przekazać instytucji obowiązanej pisemne żądanie wstrzymania tej transakcji lub blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 72 godziny od daty i godziny wskazanych w tym potwierdzeniu. Równocześnie Generalny Inspektor zawiadamia właściwego prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i przekazuje mu informacje i dokumenty dotyczące wstrzymywanej transakcji lub blokowanego rachunku.
2.Żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku może być wydane tylko przez Generalnego Inspektora lub łącznie dwóch upoważnionych przez niego na piśmie pracowników jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4.
3.Instytucja obowiązana wstrzymuje transakcję lub blokuje rachunek niezwłocznie po otrzymaniu żądania, o którym mowa w ust. 1.
4.Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku przez instytucję obowiązaną w trybie określonym w ust. 1 i 3 nie rodzi odpowiedzialności dyscyplinarnej, cywilnej, karnej, ani innej określonej odrębnymi przepisami.
5.Do liczenia terminów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się sobót, niedziel i dni ustawowo wolnych od pracy.
Art.18a.1.Generalny Inspektor może przekazać instytucji obowiązanej pisemne żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku bez uprzedniego otrzymania od niej zawiadomienia, o którym mowa w art. 16 ust. 1, jeżeli posiadane informacje wskazują na prowadzenie działań mających na celu pranie pieniędzy lub finansowanie terroryzmu.

2.W przypadku określonym w ust. 1, Generalny Inspektor może żądać wstrzymania transakcji lub blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 72 godziny od momentu otrzymania tego żądania przez instytucję obowiązaną.
3.Przepisy art. 18, 19 i 20 stosuje się odpowiednio.
Art.19.1.W przypadku otrzymania od Generalnego Inspektora zawiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 zdanie drugie, prokurator może postanowieniem wstrzymać transakcję lub dokonać blokady rachunku na czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące od otrzymania tego zawiadomienia.
2.W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.
3.(uchylony).
4.Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku upada, jeżeli przed upływem 3 miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 zdanie drugie, nie zostanie wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym.
5.W kwestiach dotyczących wstrzymania transakcji lub blokowania rachunku nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego.
Art.20.W przypadku gdy rachunek został zablokowany lub transakcja została wstrzymana z naruszeniem prawa, odpowiedzialność za wynikłą szkodę ponosi Skarb Państwa na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.
Art.20a.(uchylony).
Art.20b.Przepisy art. 19 i 20 stosuje się odpowiednio również w toku wszczętego postępowania karnego o przestępstwo wymienione w art. 165a Kodeksu karnego, gdy otrzymane przez prokuratora zawiadomienie o przestępstwie pochodzi z innych źródeł.
Art.20c.Instytucja obowiązana, na żądanie zlecającego transakcję lub posiadacza rachunku, może poinformować go o wstrzymaniu transakcji lub blokadzie rachunku i wskazać organ, który tego zażądał.

Rozdział 5a

Szczególne środki ograniczające przeciwko osobom, grupom i podmiotom
Art.20d.1.Instytucja obowiązana dokonuje zamrożenia wartości majątkowych, z zachowaniem należytej staranności, z wyłączeniem rzeczy ruchomych i nieruchomości, na podstawie:
1)prawa Unii Europejskiej wprowadzającego szczególne środki ograniczające przeciwko niektórym osobom, grupom lub podmiotom oraz
2)przepisów wydanych na podstawie ust. 4.
2.Instytucja obowiązana, dokonując zamrożenia, przekazuje wszystkie posiadane dane związane z zamrożeniem wartości majątkowych Generalnemu Inspektorowi, w formie elektronicznej lub papierowej.
3.Do zamrażania wartości majątkowych przepis art. 20 stosuje się odpowiednio.
4.Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych może określić, w drodze rozporządzenia, listę osób, grup lub podmiotów, w stosunku do których dokonuje się zamrożenia, o którym mowa w ust. 1, z uwzględnieniem konieczności wykonania zobowiązań wynikających z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych lub

wiążących uchwał organizacji międzynarodowych, oraz mając na uwadze konieczność zwalczania terroryzmu i przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu.
5.Tworzy się Międzyresortowy Komitet Bezpieczeństwa Finansowego, zwany dalej "Komitetem", działający przy Generalnym Inspektorze. Komitet pełni funkcję opiniodawczą i doradczą w zakresie stosowania szczególnych środków ograniczających przeciwko osobom, grupom i podmiotom.
6.Do zadań Komitetu należy w szczególności przedstawianie propozycji zamieszczenia albo usunięcia z listy osób, grup lub podmiotów, określonej na podstawie ust. 4, osób, grup lub podmiotów.
7.W skład Komitetu wchodzą przedstawiciele:
1)ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
2)ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
3)ministra właściwego do spraw zagranicznych;
4)Ministra Sprawiedliwości;
5)Ministra Obrony Narodowej;
6)ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
7)ministra właściwego do spraw gospodarki;
8)Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego;
9)Prezesa Narodowego Banku Polskiego;
10)Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
11)Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
12)Generalnego Inspektora.
8.Regulamin w sprawie trybu i zasad prac Komitetu określa Komitet.
9.Osoby, grupy lub podmioty znajdujące się na liście określonej na podstawie ust. 4, mogą wystąpić z umotywowanym wnioskiem do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, o usunięcie ich z tej listy. Wniosek taki podlega zaopiniowaniu na najbliższym posiedzeniu Komitetu.
10.W przypadku zamrożenia wartości majątkowych na podstawie listy osób, grup lub podmiotów określonej na podstawie ust. 4, Generalny Inspektor, o ile to możliwe, przekazuje niezwłocznie informację osobie, grupie lub podmiotowi, których wartości majątkowe zostały zamrożone. Informacja taka powinna zawierać uzasadnienie zamrożenia środków finansowych oraz pouczenie na temat możliwości podejmowania dalszych działań mających na celu wykreślenie z tej listy, wniesienia odwołania lub zwolnienia zamrożenia wartości majątkowych.
Art.20e.1.W razie zamrożenia wartości majątkowych osoby, grupy lub podmiotu, który:
1)nie jest wymieniony w aktach prawa Unii Europejskiej wprowadzających szczególne środki ograniczające lub na liście osób, grup lub podmiotów, określonej na podstawie art. 20d ust. 4, lub
2)znajduje się w trudnej sytuacji życiowej lub materialnej
- osoba, grupa lub podmiot może wystąpić z wnioskiem do Generalnego Inspektora o zwolnienie zamrożenia wartości majątkowych.
2.W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, rozstrzyga się o całkowitym zwolnieniu zamrożenia wartości majątkowych.
3.W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Generalny Inspektor może, o ile minister właściwy do spraw zagranicznych nie wniesie sprzeciwu, po zasięgnięciu opinii Komitetu, rozstrzygnąć o całkowitym lub częściowym zwolnieniu zamrożenia

wartości majątkowych, jeżeli nie jest to sprzeczne z wiążącymi uchwałami organizacji międzynarodowych.
4.Sprzeciw, o którym mowa w ust. 3, jest wnoszony, w drodze postanowienia, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wystąpienia Generalnego Inspektora. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Generalny Inspektor, na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, przedłuża termin na wniesienie sprzeciwu do 30 dni od dnia doręczenia wystąpienia Generalnego Inspektora.
5.W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Generalny Inspektor rozstrzyga w sprawie zwolnienia zamrożonych wartości majątkowych z urzędu.
6.W celu ustalenia faktów i okoliczności, o których mowa w ust. 1, jednostki współpracujące mają obowiązek udzielenia wszelkiej pomocy, w tym przekazania niezbędnych kopii dokumentów.
7.Rozstrzygnięcie w sprawie zwolnienia zamrożenia następuje w drodze decyzji wydanej przez Generalnego Inspektora.
8.Odwołanie od decyzji Generalnego Inspektora, o której mowa w ust. 7, przysługuje do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.
9.Postępowanie toczy się według przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
10.Od decyzji wydanej przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Rozdział 6

Kontrolowanie instytucji obowiązanych
Art.21.1.Kontrolę wypełniania przez instytucje obowiązane, z wyłączeniem Narodowego Banku Polskiego, obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, sprawuje Generalny Inspektor.
2.Kontrolę przeprowadzają pisemnie upoważnieni przez Generalnego Inspektora pracownicy jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4, zwani dalej "kontrolerami", po okazaniu legitymacji służbowej kontrolera, zwanej dalej "legitymacją kontrolera", i pisemnego upoważnienia.
3.Kontrolę, o której mowa w ust. 1, realizują również w ramach sprawowanego nadzoru lub kontroli, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach:
1)Prezes Narodowego Banku Polskiego - w odniesieniu do podmiotów prowadzących działalność kantorową;
2)Komisja Nadzoru Finansowego;
3)właściwi naczelnicy urzędów celnych w stosunku do podmiotów urządzających i prowadzących gry losowe, zakłady wzajemne, gry na automatach oraz gry na automatach o niskich wygranych;
3)właściwi naczelnicy urzędów celnych w stosunku do podmiotów urządzających i prowadzących gry losowe, zakłady wzajemne oraz gry na automatach;
4)prezesi sądów apelacyjnych - w odniesieniu do notariuszy;
5)Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa;
6)właściwi wojewodowie lub starostowie - w odniesieniu do stowarzyszeń;
7)organy kontroli skarbowej.
3a.Nakładanie kar pieniężnych w związku z naruszeniami stwierdzonymi w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 3, należy do właściwości Generalnego Inspektora.

3b.Podmioty wymienione w ust. 3 przekazują Generalnemu Inspektorowi plany kontroli w terminie dwóch tygodni od ich sporządzenia.
3c.Na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Generalny Inspektor przeprowadza kontrolę, o której mowa w ust. 1, wobec instytucji obowiązanej ubiegającej się o udzielenie koncesji lub zezwolenia, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.
4.Pisemna informacja o wynikach kontroli, o której mowa w ust. 3, w zakresie przestrzegania przepisów ustawy, jest przekazywana Generalnemu Inspektorowi w terminie 14 dni od jej zakończenia.
4a.Generalny Inspektor może zwrócić się do podmiotów wymienionych w ust. 3 o przekazanie potwierdzonych kopii dokumentacji zgromadzonej w toku kontroli.
5.Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji kontrolera oraz ustala zasady jej wydawania i wymiany.
Art.22.1.Na żądanie kontrolera instytucje obowiązane są zobowiązane do przedkładania wszelkich dokumentów i materiałów niezbędnych do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 21 ust. 1, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne.
2.Instytucje obowiązane zapewniają kontrolerowi warunki do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności niezwłoczne przedstawianie do kontroli żądanych dokumentów i materiałów oraz terminowe udzielanie wyjaśnień przez pracowników jednostki.
3.Kontrolerzy mają prawo do:
1)wstępu do obiektów i pomieszczeń instytucji obowiązanej w obecności kontrolowanego;
2)wglądu do dokumentów i innych materiałów dowodowych, objętych zakresem kontroli oraz uzyskiwania ich potwierdzonych kopii;
3)żądania od pracowników instytucji obowiązanej ustnych i pisemnych wyjaśnień, w zakresie prowadzonej kontroli.
4.Kontrolerzy, w związku z wykonywaniem czynności kontrolnych, korzystają z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.
Art.23.Kontroler jest upoważniony do swobodnego poruszania się po terenie instytucji obowiązanej bez obowiązku uzyskania przepustki oraz nie podlega kontroli osobistej.
Art.24.1.Wyniki przeprowadzonej kontroli dyrektor jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4, przedstawia w protokole pokontrolnym kierownikowi instytucji obowiązanej lub upoważnionej przez niego osobie w terminie 30 dni od dnia zakończenia kontroli.
1a.Przed przedstawieniem protokołu pokontrolnego dyrektor jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4, może zwrócić się do instytucji obowiązanej o złożenie w wyznaczonym terminie dodatkowych wyjaśnień na piśmie w zakresie stwierdzonych podczas kontroli nieprawidłowości.
1b.Do terminu określonego w ust. 1 nie wlicza się okresu od dnia wysłania pisma, o którym mowa w ust. 1a, do dnia otrzymania dodatkowych wyjaśnień.
2.Protokół pokontrolny zawiera ustalenia stanu faktycznego, ocenę kontrolowanej działalności, w tym ewentualnie stwierdzone nieprawidłowości i wskazanie osób za nie odpowiedzialnych, oraz wnioski i zalecenia pokontrolne.
Art.25.1.Instytucja obowiązana ma prawo zgłoszenia do Generalnego Inspektora umotywowanych zastrzeżeń co do ustaleń zawartych w protokole pokontrolnym.

2.Zastrzeżenia zgłasza się na piśmie do Generalnego Inspektora w terminie 14 dni od dnia otrzymania protokołu pokontrolnego.
3.Po rozpatrzeniu zastrzeżeń Generalny Inspektor przekazuje na piśmie swoje stanowisko zgłaszającemu zastrzeżenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania tych zastrzeżeń.
4.Instytucja obowiązana przesyła do dyrektora jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4, w terminie wskazanym w protokole pokontrolnym, informację o sposobie wykonania wniosków i zaleceń pokontrolnych lub przyczynach ich niewykonania, ze wskazaniem przewidywanego terminu ich wykonania.
5.W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń zgodnie z ust. 1, termin, o którym mowa w ust. 4, liczy się od dnia otrzymania stanowiska Generalnego Inspektora.
Art.26.(uchylony).
Art.27.Pisemną informację o wynikach kontroli, o której mowa w art. 21 ust. 1, Generalny Inspektor przekazuje:
1)organom sprawującym nadzór nad instytucjami obowiązanymi;
2)organowi powołanemu do ścigania przestępstw lub wykroczeń, w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa lub wykroczenia.

Rozdział 7

Ochrona i udostępnianie zgromadzonych danych
Art.28.(uchylony).
Art.29.Do ujawnienia Generalnemu Inspektorowi wszelkich informacji w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie danych objętych tajemnicą, z wyjątkiem informacji niejawnych.
Art.30.Wszelkie informacje uzyskane i przekazywane przez organy informacji finansowej w trybie przewidzianym w ustawie podlegają ochronie określonej w przepisach odrębnych ustaw regulujących zasady ich ochrony.
Art.30a.1.Organy informacji finansowej, pracownicy i osoby wykonujące czynności na rzecz jednostki, o której mowa w art. 3 ust. 4, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje, z którymi zapoznały się w toku wykonywanych czynności - na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.
2.Zachowanie tajemnicy, o której mowa w ust. 1, obowiązuje również po ustaniu zatrudnienia w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4, a także wykonywania na jej rzecz czynności na podstawie umów prawa cywilnego.
Art.31.1.Jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, wynika z posiadanych przez Generalnego Inspektora informacji, ich przetworzenia lub analizy, Generalny Inspektor zawiadamia prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz jednocześnie przekazuje mu materiały uzasadniające takie podejrzenie.
2.Jeżeli podstawą zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, była informacja o transakcji, o której mowa w art. 8 ust. 3, art. 16 ust. 1 lub art. 17 przekazana przez instytucję obowiązaną lub jednostkę współpracującą, o której mowa w art. 15a ust. 1, Generalny Inspektor przekazuje jej informację o tym fakcie, nie później niż w terminie 90 dni od przekazania zawiadomienia.
Art.32.1.Informacje zgromadzone w trybie i zakresie przewidzianym przepisami ustawy są udostępniane przez Generalnego Inspektora sądom i prokuratorom na potrzeby postępowania karnego, na ich pisemny wniosek.

2.W celu sprawdzenia danych zawartych w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, prokurator może żądać od Generalnego Inspektora udostępnienia informacji chronionych prawem, w tym objętych tajemnicą bankową lub ubezpieczeniową, także w postępowaniu sprawdzającym prowadzonym na podstawie art. 307 Kodeksu postępowania karnego.
3.Jeżeli Generalny Inspektor nie dysponuje informacjami wystarczającymi do wydania przez prokuratora postanowienia w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, żądanie, o którym mowa w ust. 2, można skierować do instytucji obowiązanej.
Art.33.1.Generalny Inspektor przekazuje, z zastrzeżeniem ust. 1a, posiadane informacje, na pisemny i uzasadniony wniosek:
1)ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub osób przez niego upoważnionych;
2)Szefów: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub osób przez nich upoważnionych - w zakresie ich kompetencji ustawowych.
1a.Informacje, o których mowa w art. 8 ust. 1, Generalny Inspektor przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefom: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, na pisemny i uzasadniony wniosek, złożony za zgodą Prokuratora Generalnego.
2.Informacje o transakcjach objętych przepisami ustawy, mogą być udostępniane przez Generalnego Inspektora na pisemny i uzasadniony wniosek:
1)Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, dyrektorów izb skarbowych oraz dyrektorów urzędów kontroli skarbowej - wyłącznie w zakresie ich zadań ustawowych;
1a)Szefa Służby Celnej lub osób przez niego upoważnionych - wyłącznie w zakresie wykonywania zadań Służby Celnej;
2)Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub osób przez niego upoważnionych - wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru bankowego, w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A. oraz w stosunku do krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziałów unijnych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, agentów rozliczeniowych, krajowych instytucji płatniczych, oddziałów unijnych instytucji płatniczych, biur usług płatniczych oraz działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej agentów tych podmiotów w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;

3)dyrektorów izb celnych - wyłącznie w sprawach dotyczących egzekwowania długu celnego oraz należności podatkowych, wynikających z wymiany gospodarczej z zagranicą;
4)(uchylony);
5)(uchylony);
6)(uchylony);
7)Prezesa Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej lub osób przez niego upoważnionych - wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych;
8)(uchylony);
9)(uchylony);
10)Prezesa Najwyższej Izby Kontroli - w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego.
3.W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 Generalny Inspektor może przekazywać informacje o transakcjach objętych przepisami ustawy, również z własnej inicjatywy.
4.W zakresie informacji objętych tajemnicą bankową Generalny Inspektor przekazuje i udostępnia informacje organom, o których mowa w ust. 2, zgodnie z zakresem upoważnień i trybem określonym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe.
5.Informacje związane z wprowadzaniem do systemu finansowego wartości majątkowych pochodzących z prania pieniędzy, a także z finansowaniem terroryzmu, mogą być udostępniane przez Generalnego Inspektora zagranicznym instytucjom, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8, na zasadzie wzajemności, w trybie określonym w dwustronnych porozumieniach zawartych przez Generalnego Inspektora, także za pomocą informatycznych nośników danych.
6.Osoby, które weszły w posiadanie informacji uzyskanych w trybie określonym w ust. 1-3, są obowiązane chronić informacje prawnie chronione, na zasadach i w trybie określonym w odrębnych przepisach. Zachowanie tajemnicy obowiązuje również po ustaniu stosunku pracy, wykonywania czynności na podstawie umów prawa cywilnego lub ustaniu służby.
7.Obowiązek zachowania w tajemnicy uzyskanych na podstawie ustawy informacji, do których nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw regulujących zasady ich ochrony, obejmuje również pracowników instytucji obowiązanych, izb gospodarczych zrzeszających instytucje obowiązane, banków zrzeszających banki spółdzielcze oraz osoby wykonujące na ich rzecz czynności na podstawie umów prawa cywilnego. Zachowanie tajemnicy obowiązuje również po ustaniu stosunku pracy lub zaprzestaniu wykonywania czynności na podstawie umów prawa cywilnego.
Art.34.Ujawnienie osobom nieuprawnionym, w tym także stronom transakcji lub posiadaczom rachunku, faktu poinformowania Generalnego Inspektora o transakcjach, których okoliczności wskazują, że wartości majątkowe mogą pochodzić z prania pieniędzy albo o rachunkach podmiotów, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mają związek z finansowaniem terroryzmu oraz o transakcjach dokonywanych przez te podmioty, jest zabronione.

Rozdział 7a

Kary pieniężne

Art.34a.Instytucja obowiązana, z wyłączeniem Narodowego Banku Polskiego, która:

1)nie dopełnia obowiązku rejestracji transakcji, o której mowa w art. 8 ust. 1, przekazania Generalnemu Inspektorowi dokumentów dotyczących tej transakcji lub przechowywania przez wymagany okres rejestru tych transakcji lub dokumentów dotyczących tej transakcji,

2)nie dopełnia obowiązku przeprowadzenia analizy ryzyka w celu zastosowania odpowiednich środków bezpieczeństwa finansowego,

3)nie dopełnia obowiązku stosowania środków bezpieczeństwa finansowego,

4)nie dopełnia obowiązku przechowywania przez wymagany okres udokumentowanych wyników analizy,

5)nie dopełnia obowiązku zapewnienia udziału pracowników w programie szkoleniowym,

6)nie dopełnia obowiązku wykonania w terminie wniosku lub zalecenia pokontrolnego,

7)nawiązuje lub utrzymuje współpracę z bankiem fikcyjnym

- podlega karze pieniężnej.

Art.34b.1.Instytucja obowiązana, która wbrew następującym przepisom rozporządzenia nr 1781/2006:

1)art. 5-7, nie zapewnia, aby przekazowi pieniężnemu towarzyszyły pełne informacje o zleceniodawcy,

2)art. 8, nie dysponuje skuteczną procedurą pozwalającą na wykrycie braku informacji o zleceniodawcy,

3)art. 9, nie informuje Generalnego Inspektora o fakcie regularnego zaniedbywania przekazywania wymaganych informacji o zleceniodawcy przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy,

4)art. 12, pośrednicząc, jako dostawca usług płatniczych, nie zachowuje wszystkich otrzymanych informacji o zleceniodawcy, które towarzyszą przekazom pieniężnym,

5)art. 14, nie udziela na zapytanie Generalnego Inspektora pełnej odpowiedzi dotyczącej informacji o zleceniodawcy towarzyszącej przekazom pieniężnym oraz nie przekazuje Generalnemu Inspektorowi, na jego żądanie, odpowiednich dokumentów

- podlega karze pieniężnej.

2.Tej samej karze podlega instytucja obowiązana, która, wbrew przepisowi art. 20d ust. 1, nie zamraża wartości majątkowych osoby, grupy lub podmiotu lub nie przekazuje Generalnemu Inspektorowi wszystkich posiadanych danych uzasadniających zamrożenie wartości majątkowych.

Art.34c.1.Karę pieniężną nakłada Generalny Inspektor w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 750.000 zł, a w razie naruszenia, o którym mowa w art. 34a pkt 5 - w wysokości nie większej niż 100.000 zł.

2.Ustalając wysokość kary pieniężnej, Generalny Inspektor uwzględnia rodzaj i zakres naruszenia, dotychczasową działalność instytucji obowiązanej oraz jej możliwości finansowe.

3.Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

4.W przypadku stwierdzenia, przez Generalnego Inspektora w toku kontroli, naruszenia, o którym mowa w art. 34a, możliwe jest nałożenie tylko jednej kary pieniężnej.
5.Postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej toczy się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
6.Od decyzji Generalnego Inspektora przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych w terminie 14 dni od jej doręczenia.
7.Kary pieniężne podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.
8.W sprawach nieuregulowanych do kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).
9.Informacja o nałożonej karze pieniężnej jest przekazywana instytucji nadzorującej działalność danej instytucji obowiązanej.

Rozdział 8

Przepisy karne
Art.35.1.Kto, działając w imieniu lub interesie instytucji obowiązanej, wbrew przepisom ustawy, nie dopełnia obowiązku:
1)rejestracji transakcji, przekazania Generalnemu Inspektorowi dokumentów dotyczących tej transakcji lub przechowywania przez wymagany okres rejestru tych transakcji lub dokumentów dotyczących tej transakcji,
2)zachowania środków bezpieczeństwa finansowego, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10a ust. 1, lub przechowywania informacji uzyskanych w związku ze stosowaniem środków bezpieczeństwa finansowego,
3)zawiadomienia Generalnego Inspektora o transakcji, o której mowa w art. 16 ust. 1,
4)wstrzymania transakcji lub blokady rachunku,
5)wprowadzenia wewnętrznej procedury, o której mowa w art. 10a ust. 1,
6)wyznaczenia osoby odpowiedzialnej zgodnie z art. 10b ust. 1,
podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.
2.Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom ustawy ujawnia osobom nieuprawnionym, posiadaczom rachunku lub osobom, których transakcja dotyczy informacje zgromadzone zgodnie z upoważnieniem ustawy lub wykorzystuje te informacje w inny sposób niezgodny z przepisami ustawy.
3.Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 lub 2 działa nieumyślnie, podlega grzywnie.
Art.36.Kto, działając w imieniu lub interesie instytucji obowiązanej, wbrew przepisom ustawy:
1)odmawia przekazania Generalnemu Inspektorowi informacji lub dokumentów,
2)przekazuje Generalnemu Inspektorowi nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane dotyczące transakcji, rachunków lub osób,
podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
Art.37.Kto dopuszcza się czynu określonego w art. 35 ust. 1 lub 2 lub w art. 36 wyrządzając znaczną szkodę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Art.37a.1.Kto udaremnia lub utrudnia przeprowadzenie czynności kontrolnych, o których mowa w rozdziale 6, podlega grzywnie.
2.(uchylony).

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe
Art.38.W ustawie z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 88, poz. 554, Nr 107, poz. 685, Nr 121, poz. 769 i 770 i Nr 139, poz. 934, z 1998 r. Nr 155, poz. 1015, z 1999 r. Nr 49, poz. 483, Nr 101, poz. 1178 i Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 43, poz. 483, Nr 48, poz. 552, Nr 70, poz. 819 i Nr 114, poz. 1193) wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięte).
Art.39.W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz. U. Nr 22, poz. 91, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 48, poz. 551 i Nr 94, poz. 1037) w art. 18 dodaje się § 4 w brzmieniu:
"§ 4.Obowiązek zachowania tajemnicy nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł."
Art.40.W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 54, poz. 572 i Nr 83, poz. 931 oraz z 2000 r. Nr 70, poz. 816 i Nr 104, poz. 1103) w art. 34a w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
"1a)Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej - zgodnie z przepisami o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,".
Art.41.W ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach losowych, zakładach wzajemnych i grach na automatach (Dz. U. z 1998 r. Nr 102, poz. 650, Nr 145, poz. 946, Nr 155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1061 oraz z 2000 r. Nr 9, poz. 117 i Nr 70, poz. 816) w art. 11 w ust. 6 po wyrazach "ministra właściwego do spraw finansów publicznych" dodaje się wyrazy ", Generalnego Inspektora Informacji Finansowej".
Art.42.W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. Nr 142, poz. 702, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 i z 1999 r. Nr 83, poz. 931) w art. 15 w ust. 2 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
"6)Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej - w celu wykonywania obowiązków, wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł."
Art.43.W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 i Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931 oraz z 2000 r. Nr 48, poz. 548 i Nr 93, poz. 1027) w art. 299:
1)§ 1 otrzymuje brzmienie:
"§ 1.Kto środki płatnicze, papiery wartościowe lub inne wartości dewizowe, prawa majątkowe albo mienie ruchome lub nieruchome, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, przyjmuje, przekazuje lub wywozi za granicę, pomaga do przenoszenia ich własności lub posiadania albo podejmuje inne czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.";
2)§ 2 otrzymuje brzmienie:
"§ 2.Karze określonej w § 1 podlega, kto będąc pracownikiem banku, instytucji finansowej lub kredytowej albo innego podmiotu, na którym z mocy przepisów prawa ciąży obowiązek rejestracji transakcji i osób dokonujących transakcji, przyjmuje w gotówce, wbrew przepisom, pieniądze lub inne wartości dewizowe, dokonuje ich transferu lub konwersji albo przyjmuje je w innych okolicznościach wzbudzających uzasadnione podejrzenie, że stanowią one przedmiot czynu określonego w § 1, albo świadczy inne usługi mające ukryć ich przestępne pochodzenie lub usługi w zabezpieczeniu przed zajęciem.";
3)§ 7 otrzymuje brzmienie:
"§ 7.W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2, sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa, a także korzyści z tego przestępstwa lub ich równowartość, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli przedmiot, korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi."
Art.44.W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. Nr 118, poz. 754 i Nr 141, poz. 945, z 1998 r. Nr 107, poz. 669 i Nr 113, poz. 715 oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 702 i 703, Nr 94, poz. 1037, Nr 103, poz. 1099 i Nr 114, poz. 1191) w art. 161 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
"5.Zakres oraz zasady udzielania informacji poufnych oraz stanowiących tajemnicę zawodową udostępnianych przez Komisję Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej reguluje odrębna ustawa."
Art.45.W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063 i Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 40, poz. 399 oraz z 2000 r. Nr 93, poz. 1027, Nr 94, poz. 1037 i Nr 114, poz. 1191) wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięte).
Art.46.W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062 oraz z 2000 r. Nr 94, poz. 1037) w art. 297 w § 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
"2a)Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej - zgodnie z przepisami o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,".
Art.47.W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. Nr 133, poz. 883 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 50, poz. 580) w art. 43 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
"2a)przetwarzanych przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej,".
Art.47a.W okresie od dnia 31 marca 2002 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. przepisy ustawy stosuje się również do wymiany znaków pieniężnych nominowanych w walutach narodowych na znaki pieniężne nominowane w euro, dokonywanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o skutkach wprowadzenia w niektórych państwach członkowskich Unii Europejskiej wspólnej waluty euro (Dz. U. Nr 63, poz. 640), w tym także przez Narodowy Bank Polski.
Art.47b.W okresie od dnia 1 grudnia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. obowiązku zarejestrowania czynności, o której mowa w art. 8 ust. 1, nie stosuje się.
Art.48.(uchylony).

Art.49.Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:
1)art. 3-6, art. 13 oraz art. 15, które wchodzą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
2)(uchylony);
3)art. 45 pkt 3 lit. b w zakresie dotyczącym art. 106 ust. 4 i 5, który wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2003 r.

UMOWA
podpisana w Warszawie dnia 11 lipca 2001 r.
między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i innych rodzajów przestępstw,

(Dz. U. z dnia 6 lipca 2004 r.)
W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:
W dniu 11 lipca 2001 r. została podpisana w Warszawie Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i innych rodzajów przestępstw, w następującym brzmieniu:
UMOWA
między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i innych rodzajów przestępstw
Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Rumunii, zwane dalej "Umawiającymi się Stronami",
dążąc do dalszego rozwoju stosunków dwustronnych w duchu Układu między Rzecząpospolitą Polską a Rumunią o przyjaznych stosunkach i współpracy, sporządzonego w Bukareszcie dnia 25 stycznia 1993 r.,
zaniepokojone wzrostem przestępczości, zwłaszcza zorganizowanej i terroryzmu,
przekonane o istotnym znaczeniu współpracy międzynarodowej dla skutecznego zwalczania przestępczości, szczególnie w jej zorganizowanej formie oraz terroryzmu,
kierując się zasadami równości i wzajemności,
z poszanowaniem przepisów prawa wewnętrznego swych państw oraz norm i zasad prawa międzynarodowego, z uwzględnieniem postanowień Jednolitej Konwencji o środkach odurzających, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r., zmienionej Protokołem, sporządzonym w Genewie dnia 25 marca 1972 r., Konwencji o substancjach psychotropowych, sporządzonej w Wiedniu dnia 21 lutego 1971 r., Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r. oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r.,
uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1
1.Na podstawie niniejszej Umowy oraz zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego swych państw, Umawiające się Strony będą współpracowały w celu zapobiegania i zwalczania przestępczości, a w szczególności:
(1)przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności osób,
(2)przestępstw przeciwko mieniu,
(3)kradzieży, nielegalnego posiadania, wytwarzania, obrotu i wszelkich innych nielegalnych operacji bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, jądrowymi,

promieniotwórczymi, toksycznymi, biologicznymi lub innymi materiałami niebezpiecznymi,
(4)przestępstw przeciwko środowisku naturalnemu,
(5)przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, w tym sutenerstwa, pedofilii oraz produkcji w celu rozpowszechniania i rozpowszechniania materiałów o treści pornograficznej, także przy wykorzystaniu systemów informatycznych,
(6)handlu ludźmi,
(7)nielegalnego obrotu ludzkimi komórkami, tkankami i narządami,
(8)przekraczania wbrew przepisom granicy państwowej oraz innych przestępstw z tym związanych,
(9)podrabiania lub przerabiania środków płatniczych, papierów wartościowych i innych dokumentów oraz wprowadzania ich do obiegu lub używania jako autentycznych,
(10)nielegalnych operacji handlowych, finansowych, bankowych oraz innych przestępstw z nimi związanych,
(11)legalizowania dochodów i korzyści pochodzących z przestępstw, w tym również prania brudnych pieniędzy,
(12)korupcji z udziałem funkcjonariuszy publicznych,
(13)nielegalnej uprawy i przetwarzania roślin służących do wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych oraz nielegalnego wytwarzania, posiadania, obrotu i wszelkich innych nielegalnych operacji środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi oraz ich prekursorami,
(14)przestępstw przeciwko własności intelektualnej,
(15)przestępstw przeciwko informacjom gromadzonym lub przesyłanym za pomocą systemów i sieci informatycznych,
(16)aktów terroryzmu.
2.Umawiające się Strony będą współpracowały również w przedmiocie poszukiwania:
(1)osób podejrzanych o popełnienie przestępstw wymienionych w ustępie 1 lub uchylających się od odbycia orzeczonej kary za ich popełnienie,
(2)osób zaginionych, a także podejmowania czynności związanych z identyfikacją osób o nieustalonej tożsamości oraz nieznanych zwłok,
(3)przedmiotów pochodzących z przestępstw lub służących do ich popełnienia.

Artykuł 2
1.W celu realizacji postanowień niniejszej Umowy, Umawiające się Strony określają następujące organy właściwe:
(1)w Rzeczypospolitej Polskiej:
a)minister właściwy do spraw wewnętrznych,
b)minister właściwy do spraw instytucji finansowych,
c)Szef Urzędu Ochrony Państwa,
d)Komendant Główny Policji,
e)Komendant Główny Straży Granicznej,
f)Prezes Głównego Urzędu Ceł,
g)Generalny Inspektor Celny,
(2)w Rumunii:
a)Ministerstwo Spraw Wewnętrznych,
b)Ministerstwo Finansów Publicznych,
c)Rumuńska Służba Informacyjna,

d)Krajowy Urząd do Spraw Zapobiegania i Zwalczania Prania Pieniędzy,
e)Urząd Prokuratorski przy Najwyższej Izbie Sprawiedliwości.
2.Organy właściwe, o których mowa w ustępie 1, będą bezpośrednio współpracowały w zakresie swojej właściwości oraz zgodnie z prawem wewnętrznym swoich państw.
3.W terminie trzydziestu dni od dnia wejścia w życie niniejszej Umowy właściwe organy poinformują się wzajemnie o dotyczących ich danych, niezbędnych do porozumiewania się. Dane te będą niezwłocznie aktualizowane w przypadku potrzeby, w tym także w razie zmian właściwości lub nazw tych organów.
4.W celu realizacji niniejszej Umowy właściwe organy mogą, w zakresie swojej właściwości oraz zgodnie z prawem wewnętrznym swoich państw, zawierać porozumienia określające szczegółowe formy i tryb współpracy oraz mogą wymieniać oficerów łącznikowych.

Artykuł 3
1.Właściwe organy określone przez Umawiające się Strony zobowiązują się zapewnić ochronę odpowiednio oznaczonych informacji i przedmiotów niejawnych przekazywanych sobie wzajemnie w ramach współpracy na podstawie niniejszej Umowy.
2.Informacje i przedmioty, o których mowa w ustępie 1, nie mogą być przekazywane lub udostępniane innym podmiotom niż wymienione w artykule 2 bez uprzedniej pisemnej zgody organu właściwego, który je przekazał.
3.Jeżeli właściwy organ stwierdzi narażenie na ujawnienie lub ujawnienie informacji i przedmiotów, o których mowa w niniejszym artykule, poinformuje o tym niezwłocznie właściwy organ państwa drugiej Umawiającej się Strony. Organy te wyjaśnią okoliczności takiego zdarzenia, ocenią jego skutki oraz podejmą działania w celu zapobieżenia powtórzeniu się w przyszłości tego rodzaju zdarzeń.

Artykuł 4
W celu ochrony przekazywanych na podstawie niniejszej Umowy danych osobowych Umawiające się Strony zobowiązują się do przestrzegania następujących zasad postępowania:
(1)otrzymane dane osobowe będą wykorzystywane tylko w celu, w jakim wnioskowano o ich udostępnienie oraz na warunkach określonych przez organ przekazujący dane, w tym także dotyczących terminu ich przechowywania,
(2)na wniosek organu właściwego przekazującego dane osobowe, informuje się ten organ o sposobie wykorzystania tych danych oraz o uzyskanych efektach,
(3)dane osobowe przekazywane są wyłącznie organom wymienionym w artykule 2; udostępnienie tych danych innym podmiotom może nastąpić tylko za zgodą właściwego organu przekazującego,
(4)właściwy organ przekazujący dane osobowe jest odpowiedzialny za ich prawdziwość i prawidłowość; jeżeli okaże się, że te dane są nieprawdziwe lub nieprawidłowe albo są to dane, których nie należało przekazywać, należy niezwłocznie zawiadomić o tym właściwy organ otrzymujący dane osobowe w celu ich sprostowania lub zniszczenia.

Artykuł 5
1.Jeżeli właściwy organ uzna, że wnioskowane przekazanie informacji lub realizacja innej formy współpracy mogłyby zagrozić suwerenności, bezpieczeństwu bądź

innym ważnym interesom jego państwa, albo być sprzeczne z jego prawem wewnętrznym, może odmówić całkowicie lub częściowo wykonania takiego wniosku lub uzależnić jego wykonanie od spełnienia określonych warunków.
2.Właściwe organy będą niezwłocznie przekazywały informacje, w formie pisemnej, o każdym przypadku odmowy, wskazując jej przyczyny.

Artykuł 6
W celu realizacji współpracy, o której mowa w artykule 1, właściwe organy będą:
(1)przekazywać sobie wzajemnie, na wniosek lub z własnej inicjatywy, dane osobowe sprawców przestępstw oraz informacje o:
a)inspiratorach lub osobach kierujących działaniami przestępczymi,
b)powiązaniach między przestępcami,
c)strukturach grup i organizacji przestępczych oraz metodach ich działania,
d)typowych zachowaniach poszczególnych sprawców i grup przestępczych,
e)istotnych okolicznościach sprawy, a w szczególności dotyczących czasu, miejsca, sposobu popełnienia przestępstwa, jego przedmiotu i cech szczególnych,
f)naruszonych przepisach prawa karnego,
g)podjętych już działaniach przez odpowiednie organy oraz o ich wynikach,
(2)na wniosek jednego z nich podejmować odpowiednie działania operacyjne lub realizować zsynchronizowane bądź wspólne czynności.

Artykuł 7
Właściwe organy będą wymieniać informacje o planowanych lub popełnionych zamachach na porządek publiczny i bezpieczeństwo powszechne, dane o sposobie działania sprawców i o ugrupowaniach terrorystycznych planujących lub popełniających przestępstwa na szkodę ważnych interesów państwa jednej z Umawiających się Stron oraz podejmować także inne, wspólnie uzgodnione działania, uzasadnione potrzebą zapobiegania i zwalczania terroryzmu.

Artykuł 8
Właściwe organy będą przekazywać sobie wzajemnie informacje potrzebne do zapobiegania i zwalczania przestępstw przekraczania wbrew przepisom granicy państwowej, a w szczególności informacje dotyczące organizatorów tego rodzaju przestępstw i metod ich działania. W tym samym celu mogą być wymieniane wzory dokumentów podróży, naklejek wizowych, stempli oraz suchych pieczęci stosowanych w tych dokumentach.

Artykuł 9
W ramach współpracy w zakresie przewidzianym w artykule 1 ustęp 1 punkt 13, właściwe organy będą:
(1)przekazywać sobie wzajemnie informacje o:
a)nielegalnym obrocie środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi oraz prekursorami,
b)miejscach, metodach i środkach wytwarzania, przechowywania i przewozu środków odurzających, substancji psychotropowych oraz prekursorów,
c)wykorzystywanych trasach w nielegalnym obrocie środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi oraz prekursorami,